AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 29th, 1963 — No. 589 — 18th YEAR OF PUBLICATION

EEN ADVIES TER OVERWEGING

Gaarn voldoe ik aan het verzoek van de redaktie van ons blad om van de schetsen over **The Christian in Politics** een Nederlandse samenvatting te geven met een soort nabeschouwing.

POLITIEKE VERANTWOORDELIJKHEID IN HET ALGEMEEN

In de eerste schets werd de vraag gesteld naar wat ons brengt tot politieke aktiviteit. Uit het antwoord op deze vraag gegeven blijkt o.m. dat het gehele demokratische systeem afhankelijk is van de interesse die het volk toont voor het politieke gebeuren en van de wijze waarop de burger zijn verantwoordelijkheid in dit opzicht verstaat. Wij kunnen, zo zagen wij verder, alleen op de gang van het politieke gebeuren invloed uitoefenen door de organisatie van politieke partijen. De overheid verwacht dat ook van het volk. De overheid verwacht dat het volk zich organiseert in verschillende politieke partijen om zo van zijn recht om invloed uit te oefenen op de besluiten en het beleid van de overheid gebruik te maken.

Daarom is de organisatie van zulke partijen van zo'n groot belang. Zij zijn onze woordvoerders. We stemmen maar niet voor een individuele vertegenwoordiger van ons kiesdistrict, maar voor iemand die, voor welke partij hij ook kandidaat gesteld is, zich als regel door de leiding van die partij zal laten leiden in zijn doen en laten in the *House of Commons*, de volksvertegenwoordiging (ongeveer te vergelijken met de tweede kamer in het Nederlandse regeringssysteem).

In dit verband wezen we op een uitspraak van Prof. Dr. H. E. Runner, dat het van zo groot belang is, dat de politieke partijen de werkelijke en niet bijkomstige of schijnbare tegenstellingen in de gedachtengang van het volk weerspiegelen. Wij komen op dit punt later nog weer terug.

CHRISTELIJKE POLITIEK

Vervolgens hebben we ook getracht duidelijk te maken wat een program van christelijke politieke actie is.

Het komt daarbij heel sterk aan op het verstaan van de Heilige Schrift. **Christelijke politiek is Bijbelse politiek.** Dit betekent echter niet dat de Christen in de Bijbel een **uitgewerkt** politiek program voor de 20ste eeuw aantreft. De Bijbel is het Woord Gods voor alle tijden en geeft ons daarom stuur en richting, beginsel en kracht, óók in ons politieke leven. Dit wil echter niet zeggen, dat wij voor elk vraagstuk dat zich aan ons voor doet, meteen maar een bepaalde tekst of een bepaald hoofdstuk kunnen opslaan.

De Christen belijdt dat de "Heilige Schrift de wil Gods volkomenlijk vervat, en dat al hetgeen de mens schuldig is te geloven om zalig te worden daarin genoegzaam geleerd wordt." (Art. VII Nederlandse Geloofsbelijdenis).

Men zegge niet dat dit niets met de politiek te maken heeft. Neen, dit is juist ook voor de Christen-in-politiek van het hoogste belang. De Nederlandse Geloofsbelijdenis laat op deze woorden dan ook onmiddellijk volgen, dat "de gehele wijze des dienstes, dien God van ons eist, aldaar in het lange beschreven wordt". Onze zaligheid is de wortel van onze politieke aktiviteit. Eerst verlossing, dan dankbaarheid.

Dit wil echter niet zeggen, dat Bijbelse politiek bestaat in het verzamelen van een bloemlezing van politieke teksten uit de Bijbel. In zekere zin zijn er geen politieke teksten in de Bijbel, ook Rom. 13 kan niet als zodanig worden gekarakteriseerd. In een andere, niet minder werkelijke zin, zijn **alle** teksten van de Bijbel óók **politieke** teksten. Wij laten ons bij onze politieke aktie dus leiden door h e e l het Woord Gods en door dat Woord Gods als een e e n h e i d.

Christelijke politiek is niet het resultaat van het logisch afleiden van allerlei beginselen uit uitspraken van de Heilige Schrift. Neen, ook voor Christelijke politiek moet de Bijbel v e r s t a a n worden. Dit kan alleen als de Heilige Schrift zichzelf uitlegt, of, in andere woorden, Christelijke politiek wordt alleen dan geboren, wanneer de Heilige Geest ons brengt onder de macht en de majesteit van het Woord Gods. (Zie artikel V van de Nederl. Geloofsbelijdenis.)

HET PROBLEEM VAN DE AANSTAANDE VERKIEZING

Eén ding komt onophoudelijk ter sprake in de verkiezingsredevoeringen die door geheel Canada worden gehouden. Dat is de kwestie van de **nuclear arms,** de atoomwapenen. Op dit punt is het Kabinet gevallen. Daarmee is, ik kan het niet anders zien, de zaak van de verdediging van het Vaderland door het gebruik van atoomwapenen, indien dit nodig mocht zijn, (wat God genadig verhoede!), een zaak geworden die **aan de verantwoordelijkheid van het volk** is toevertrouwd. Men kan dit betreuren. Defensie-problemen behoren niet door het volk, maar door de regering opgelost te worden. Het gaat hier echter niet over allerlei technische problemen, waarvan "de gewone man" (dus alle niet militair-geschoolden) geen verstand zou hebben, maar het gaat hier over het al of niet aanvaarden van de moderne atoomwapenen voor de verdediging van ons land. En daar komt als **tweede** punt in geding dan nog bij de vraag, of wij ons in de bestaande verdedigingsorganisaties, zoals de NORAD (North American Air Defense Program) en in de NATO (North Atlantic Treaty Organization) **niet reeds** verbonden **hadden** tot het aanvaarden van deze atoomwapenen als onderdeel van onze gezamenlijke verantwoordelijkheid.

Ik acht dit laatste punt van groot belang. Wil men wijziging aanbrengen in de tot dusver gevolgde politiek (het aanvaarden van de atoomwapenen als een integraal onderdeel van de verdediging van het Westen tegenover de macht van het Communisme) dan dient dit **niet door één land** of door sommige landen op eigen houtje gedaan te worden. Ook internationale verbonden veronderstellen trouw als voorwaarde. Bespreking met de internationale organisaties, waartoe men behoort, is de aangewezen weg.

HET CHRISTELIJKE STANDPUNT

Dit is beschreven in de tweede schets, onderdeel B. In Rom. 13 wordt ons geleerd, dat de overheid het zwaard niet tevergeefs draagt, "zij staat immers in de dienst van God, als toornende wreekster voor hem, die kwaad bedrijft." De zwaardmacht geeft de overheid ook de plicht tot verdediging van het grondgebied van de natie. De regering dient een krijgsmacht in stand te houden, die naar vermogen onrechtmatig buitenlands geweld kan weerstaan.

Nu bestaat er ten aanzien van de atoomwapenen, ook wel kernbewapening genoemd, allerlei verschil van mening tussen Christenen onderling. In Nederland heeft de Ned. Herv. Kerk onlangs een Herderlijk Schrijven aan deze zaak gewijd, dat met gemengde gevoelens werd ontvangen. Volgens sommigen is het alleen een stuk wat ter overweging aangeboden wordt, volgens anderen komt het neer op het advies tot dienstweigering aan de militairen. Ook in Geref. kringen heeft dit rapport verschil van mening tot openbaring gebracht. Kunnen we volgens Prof. Dr. S. U. Zuidema zeggen: "Met God èn met

(Vervolg op pag. 4)

MOSKOU en ROME

Rome, de plaats waarheen de ogen van het Westerse Rooms Katholieke Christendom zijn geslagen, heeft een aantale eeuwen als voornaamste concurrent voor de opperste leiding der christenheid Moskou naast zich gehad. Sinds de Rusische revolutie van 1917-1918 is de **betekenis van de** hoofdplaats van de Oosterse kerk wel sterk gedaald, maar zowel in Rome als in het oosten heeft men zich nimmer los kunnen maken van de traditie van de stad aan de Moskwa. En de eerbied, door het communisme aan deze plaats betoond, is in zekere zin verwant aan die van de Oosterse kerk. Rome heeft nimmer de pretentie opgegeven, dat eens de scheiding van 1954 ongedaan zal worden gemaakt en alles onder de leiding van de bisschop van Rome, de opvolger van Petrus, zal worden verenigd.

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

En de leiders van het communistische regiem zijn evenzeer vervuld van de messianistische heilsleer, dat het heil der wereld uit Rusland is te verwachten, als eens het mystieke oosterse Christendom.

Zo staan op het ogenblik Moskou en Rome naast elkaar, evengoed als zij diametraal tegenover elkaar staan. En een der voornaamste vragen, die de leiders van Rooms Katholicisme en communisme hebben op te lossen is wel, of het naast elkaar leven of het streven naar vernietiging van de ander de overhand zal hebben.

Het is bekend, dat Chroestjow reeds bijna een tiental jaren streeft naar coëxistentie. Velen hebben dat toen opgevat als een vorm van huichelarij. Wij hebben dat nooit geloofd. Inderdaad is het Kremlin toen van plan geweest de oude methoden der Czaren te hervatten en als gelijke mee te gaan spelen in het concert der naties. Door de opstand in Hongarije is dat streven toen enige tijd onderbroken, maar in de laatste maanden komt steeds sterker het ideaal van de coëxistentie, van het vreedzaam naast elkaar leven van het oosten en het westen, weer naar voren. En Chroestjow heeft daar zelfs het ongenoegen van Mao Tsje Toeng voor getrotseerd.

Nu hebben zowel het communisme als het Rooms Katholicisme de pretentie, dat zij totalitair zijn. Zij omvatten het gehele leven. Voor de Rooms Katholiek geldt echter daarbij, dat er verschillende terreinen zijn, die tot de natuur behoren, waarbij de mens geleid wordt door de menselijke rede. Op zulk een gebied, bijvoorbeeld dat van de staatkunde, kan de Rooms Katholiek dus samenwerken, zelfs met een communist. En men herinnert zich wellicht nog wel, dat na de tweede wereldoorlog Frankrijk geregeerd werd door een kabinet, waarin Rooms Katholieken en communisten naast elkaar zitting hadden. Maar zo spoedig echter op zulk een gebied "het altaar wordt geraakt", bijvoorbeeld ten aanzien van het onderwijs, is het met de heerschappij van de rede gedaan. Dan geldt de wil van de kerk, omdat men hier is op het terrein van de genade.

Zo zijn de conflicten tussen Moskou en Rome te verklaren, zowel de strijd in Polen als in Hongarije. Zo zijn daar ook oplossingen mogelijk, bijvoorbeeld omtrent het onderwijs. En Rome is dan bijna altijd tot grote concessies bereid, zo bijvoorbeeld tot het terugroepen van de Hongaarse kardinaal Minscentky.

En daartegenover past het in de nieuwe staatkunde van Chroestjow, om met de kerk van Rome tot een vergelijk te komen, omdat daardoor veel van de tegenstand in Hongarije en Polen kan worden gebroken.

Het moeilijke punt is bij dit alles, om een beginpunt te kiezen. Zulk een beginpunt schijnt enige weken geleden beraamd te zijn van de zijde van Moskou, door een samentreffen te arrangeren tussen een schoonzoon van Chroestjow Adzjoebei en de Paus.

De gepubliceerde foto's hebben doen zien, dat de dochter van Chroestjow in haar optreden niet geheel beantwoordt aan het westerse ideaal van een representatieve vrouw. Daartegenover schijnt Adzjoebei zich geheel thuis te gevoelen in de internationale sfeer. Enigszins is dit te begrijpen. Hij is namelijk hoofdredacteur van het Russische sovjetblad de Izwestija, dat is de Berichtgever van de officiële regeringspolitiek, terwijl het andere grote blad de Prawda de inzichten van de communistische partij weergeeft.

Nu stond het van te voren vast, dat Johannes XXIII met beide handen de gelegenheid zou aangrijpen, om met een Russische leider in persoonlijk contact te treden. Er is echter ook nog een zogenaamd protocol en de uitvoering daarvan berust bij veelszins conservatieve geesten, die toch al grote bezwaren hebben tegen de veelszins vrijzinnige politiek van het huidige hoofd der Rooms Katholieke Kerk. In wat voor kwaliteit moest Adzjoebei worden ontvangen? Als schoonzoon van Chroestjow ging natuurlijk niet. Misschien als hoofdredacteur van de Iswestija? Ook dat gaf moeilijkheden. Misschien als hoofdbestuurslid van de communistische partij? Men heeft de ondernemende Rus toen een uitnodiging gestuurd voor een openbare audientie met een beperkt aantal deelnemers. Na afloop was het toen betrekkelijk gemakkelijk een particulier onderhoud met de Paus te bewerken. Dat heeft twintig minuten geduurd. Onmiddellijk heeft Chroestjow zich in zeer gunstige zin over dit feitelijk herstel van persoonlijke betrekkingen tussen Moskou en Rome uitgesproken.

Is dit gesprek nu werkelijk van zulke historische betekenis?

Op zich zelf natuurlijk niet. Maar er is sinds enige jaren een belangrijke ontwikkeling in de leiding van de Rooms Katholieke kerk te constateren. De conservatieve kardinalen uit Italië en Spanje afkomstig, verliezen steeds meer terrein, zoals ook op het concilie is gebleken. Franse, Duitse en ook Nederlandse bisschoppen dringen op en wensen vernieuwing en democratisering. De primaat van Polen speelt bij deze geluidloze revolutie een rol. En zo is het helemaal niet onmogelijk, dat het bezoek van Adzjoebei door Polen is voorbereid. In elk geval heeft een westers diplomaat zijn bemiddeling verleend.

Voor de regering te Bonn was dit onderhoud echter heel onprettig, omdat Adenauer thans tegenover Polen en Rusland de pauselijke steun niet meer uitsluitend kan inroepen. Hij schijnt gezegd te hebben, dat de Paus wel heel erg onvoorzichtig te werk is gegaan. Johannes XXIII denkt daar anders over. Men weet, dat hij in de eerste plaats zieleherder wil zijn. Dat heeft hij vanaf het begin van zijn pausschap getoond.

Tot zijn kudde rekent hij ook de oosterse kerk en zelfs diegenen, die bewust met deze kerk hebben gebroken. Vandaar dat hij het tot zijn eerste plichten rekent, dat hij zijn liefde tot deze afvalligen, tot deze dwalende schapen wil uitstrekken. Maar daarvoor is het nodig, dat hij geen contact verzuimt te gebruiken, vooral als men hem zulk een contact voorstelt. Want waar geen contact is, is geen liefde en kan ook geen herderlijke zorg bestaan. Ongetwijfeld is dit een verheven opvatting van zijn taak. Zij zal niet nalaten indruk te maken, vooral als zij op ruime wijze wordt bekend gemaakt.

En voor deze bekendmaking zal Chroestjow wel zorgen. Wel wekt hij de indruk, dat hij zich nog wat onwennig gevoelt tegenover de leider van een kerk, die zich altijd zo vijandig over het communisme heeft uitgelaten. Misschien vindt hij zelfs, dat de weg naar coexistentie nog niet zo gemakkelijk te begaan is. Bovendien loopt hij enige kans, dat de kloof met China, die men juist bezig was te dempen, weer dieper zal worden. En wellicht worden ook de aanhangers van Stalin er door aangespoord, om weer macht in handen te krijgen.

Met het oog op dit alles, kan de ontmoeting tussen Rome en Moskou grote gevolgen na zich slepen.

Mr. L. W. G. Scholten.

(Can. Scene) — Maple stroop tijd betekent in vele delen van Ontario en Quebec de tijd, dat de houten emmertjes opgehangen worden onder de in de stammen geboorde gaten, waaruit het verse sap dan in de emmertjes loopt. Het is tevens de tijd van de warme dagen en koude nachten, meestal eind Maart of begin April. Deze weersgesteldheid schijnt het vloeien van het sap te beïnvloeden. Zodra het vloeien begonnen is, zetten de boeren grote kookpannen op, waarin het sap tot stroop wordt gekookt. Het meest ideale is het, als de sneeuw er nog ligt, hetgeen het gemakkelijker maakt om de sapemmers achter het paard naar het suikerhuis te trekken om ingekookt te kunnen worden.

Sneeuw op de grond is ook nodig voor de laatste "sugaring off" party, waaraan volwassenen zowel als kinderen meedoen. Het sap wordt dan dikker dan gewoonlijk ingekookt, waarna de vloeistof tot op de bodem van de tank er uitgeschept en verdeeld wordt. Deze dikke stroop wordt uitgegooid in hopen koude witte sneeuw en vormt zodoende een heerlijk soort toffee. Ook maple stroop (in Holland ahornstroop genoemd) dik ingekookt en dan in vormen gegoten is een geliefde tractatie voor kinderen op het platteland zowel in Quebec als in Ontario.

Een maple bos, ook wel "sugar bush" genaamd, geeft haar jaarlijkse opbrengst van zoete maple stroop, dat als luxe product geprijsd is. Men schat de waarde van een dergelijke aanplant op 50 cent per tapgat en de gemiddelde opbrengst varieert, op de boerderijen van Quebec tenminste, van $150 tot $300 per jaar.

NEDERLANDERS IN BRAZILIE

Dezer dagen hadden wij het genoegen Hille Talsma te ontmoemoeten. Hille is gedurende 5 jaar als analist werkzaam geweest aan de zuivelfabriek te Carambei. Van wat hij ons vertelde en van wat hij ons liet lezen, willen wij U graag het een en ander doorgeven. Dat onze vroegere landgenoten in Brazilië niet helemaal in hetzelfde schuitje zitten als wij hier in Canada, zal U uit het vervolg duidelijk worden.

Eerst iets over de voorgeschiedenis, welke leidde tot het stichten van de kolonie Carambei. Meer dan 50 jaar geleden woonden een troepje Hollanders bij elkaar in de zogenaamde boskolonie Irati. Gonçalves Junior is de officiële naam. "Vrouwenkerkhof" noemden de pioniers het. En met recht. Medische hulp was er niet en ziekten waren er legio. Wervelstormen, hagel, wilde varkens, sprinkhanen en ratten vernielden vele malen de oogst. Een christelijke sfeer is er niet in de kolonie. Werkloze dokwerkers, veelal niet van christelijke huize, en onbekwaam tot boerenarbeid, hebben zich ook in de kolonie gevestigd. Drinken en vechten zijn aan de orde van de dag. Zo kan het niet langer. Leendert Verschoor hakt de knoop door. Hij heeft gehoord, dat de Braziliaanse Spoorweg Maatschappij een nieuwe kolonie wil stichten bij Ponta Grossa. 't Klimaat is er gezonder, sprinkhanen komen daar niet voor en van wilde zwijnen zal men daar ook niet veel last hebben. Samen met zijn broer Jan gaat hij eens kijken naar het kampland, zoals dat daar heet.

Er blijken goede mogelijkheden te zijn. Op 28 Maart 1911 verlaat het gezin Verschoor de kolonie Gonçalves Junior en vertrekt naar Carambei. Toen zijn vele gezinnen gevolgd. Ook kwamen er kersvers uit Nederland. Bij aankomst van de Verschoors woonde er een allegaartje van nationaliteiten: Fransen, Duitsers en een Belg. Er waren maar heel weinig boeren bij. De meesten werkten aan de spoorweg en verdwenen toen het werk was gedaan. Alle gronden werden op de duur door Nederlanders opgekocht en daardoor werd het een echt Nederlandse kolonie. Deze apartheid in het land van Brazilië was niet ideaal, maar wel een noodzaak. De bevolking rondom leefde te primitief. Zij planten niet. Ze hebben hoogstens een beetje mais of bonen. Ze jagen, ze vissen en ze vinden zoveel vruchten en zaden in de bossen, waar hun varkens van leven, dat ze er op die manier wel komen. Hollanders kunnen zo niet leven. Vandaar de koloniale aanpak.

De Hollanders kochten 11 halfbloed Hollandse koeien en de Spoorweg Maatschappij schonk een stier.

Het elken begon en er werd een begin gemaakt met het vervaardigen van producten voor de omliggende gebieden. Voorlopig was men aangewezen op de zuivelfabriek van de Spoorweg Maatschappij in Ponta Grossa. Het trouwen begint ook op gang te komen en al gauw is heel Carambei één grote familie. Er werd begonnen met huisgodsdienstoefeningen en de Spoorweg Maatschappij geeft daarvoor een gebouwtje cadeau. De eerste jaren is Jacob Voorsluys preeklezer. Hoewel de kolonisten in Nederland behoorden tot verschillende kerkgenootschappen, vooral tot de Chr. Geref. Kerk, bleken de verschillen hier geen bron van tegenstellingen op te leveren. Het kerkelijk leven doet tot op de dag van vandaag weldadig aan

De Gereformeerde Kerk te Carambei.

Later kwam er eens in de 3 maanden een Duits predikant, die ook kinderen doopte. In 1925 wordt de eerste Coöperatie opgericht. Er wordt een heel klein fabriekje gebouwd. Er komt een kaasmaker en tot aan de crisisjaren is er een gezonde groei. Maar ook Carambei deelt dan in de moeilijkheden in de wereld-economie.

Er is een schooltje voor de kinderen en onderwijzers uit Nederland komen en gaan. In 1930 bouwt men de eerste (houten) kerk. De gemeente is dan nog niet geïnstitueerd. In 1933 brengt de Nederlandse gezant Hubrechts een bezoek aan de kolonie en die zorgt voor nog meer nieuwe gezichten uit Nederland. Het is een groepje vrijgezellen en de meisjes zijn door het dolle heen. Het zijn reuze kerels. Daar is b.v. de Friese boer Steffen Elgersma, die het ene bedrijf na het andere uit de grond stampt en ze alles laat produceren. Er komen ook planters uit Nederlands Indië en die brengen wat geld mee.

In 1936 wordt het Hollandse element in het onderwijs opgeheven en maakt het plaats voor een Braziliaans onderwijsprogram. Evenals in Canada, heeft de kolonie haar jaarlijkse picnics. Wedstrijden op het paard spelen daarbij een grote rol. Met Kerstfeest gaat 's morgens vroeg het zangkoor rond. Ds. Muller was de dirigent. Ja, die Ds. Muller. Toen de kerk gebouwd was in 1930 voelde men steeds meer het gemis aan geregeld kerkelijk leven, aan het gebruik van de sacramenten in een eigen kerkverband. Men correspondeert dan met Ds. Bruxvoort, die in Argentinië werkte, en ook met de Chr. Ref. Church, die Ds. Bruxvoort had uitgezonden en dan brengt Ds. B. een bezoek aan de kolonie in 1933. Zo komt het tot instituering. Er is nu een band met Argentinië. En dan stuurt de Chr. Ref. Church Ds. Muller. Op economisch gebied heeft hij de kolonie gesteund en de coöperatie in het goede spoor geleid.

Hij sprak Engels, Nederlands, Spaans en Portugees. De Nederlandse regering benoemde hem na de oorlog tot Consul. Onder zijn leiding is de kerk voortgegaan van kracht tot kracht.

Verder kwam er in Carambei een nieuwe zuivelfabriek. Het was de tweede. Men kon er 4000 liter melk in verwerken. Maar wat gebeurde? De dag kwam, dat men er 17.000 liter per dag in moest verwerken. De kolonie groeide snel. Behalve boerderijen kwamen er winkels, werkplaatsen en een garage. Een eindje verderop ontstond een nieuwe kolonie, Castrolanda, waar Ds. Muller nu naar toe gaat, later opgevolgd door Ds. van Lonkhuyzen. Carambei kreeg Ds. Moesker. Toen de tweede melkfabriek te klein was geworden, moest men gaan denken aan een nog grotere fabriek. Men streefde op allerlei terrein naar meer perfectie, meer controle en meer planning. De oude fabriek kon de stroom melk niet meer verwerken, vooral niet nu Castrolanda erbij gekomen was. Zowel op het gebied van de industrialisatie, als op geestelijk gebied, bieden meerdere kolonies **zoveel meer mogelijkheden.**

Intussen is in de nabijheid een derde kolonie, Arapotie, gesticht. Die kant moest het uit. In 1951 waren de eerste Castrolandanaren uit Nederland gekomen. Een nieuwe coöperatie werd opgericht. Zo kwam er de nieuwe (derde) fabriek. Ronde kaas heet "Batavo", vierkante kaas heet "Castrolanda" en dan is er de "Choba", de flesjes heerlijke chocolademelk. Mijn vriend Hille Talsma, die mij lectuur gaf over Brazilië en mij er zoveel over vertelde, liet mij een flesje zien, dat hij als souvenir naar Canada had meegebracht. De fabriek werkt nu voor drie coöperaties. In de kolonie is electrisch licht, de weg is verbreed en verlicht en er is een aardig clubgebouw. Er is veel meer bouwland dan vroeger en de paarden zijn door tractoren vervangen. Elk bedrijf heeft nu zijn tractor. Maar men heeft nu plannen voor een ruitersportclub. Bij de feestelijkheden vanwege het 25-jarig bestaan in 1936 waren o.a. aanwezig de Consul van Sao Paulo en de gouverneur van de Staat Paraná. De laatste kwam graag en veel in de kolonie en hield ervan de Nederlanders te zien werken. Deze Nederlanders kwamen nu eens niet, à la Piet Hein, het zilver van Brazilië roven, maar kwamen er goud brengen. "Het" bezoek was dat van Prins Bernhard. Hij gaf verlof om de school te noemen naar Prinses Marijke. De parel in de kroon van het moderne Carambei is de nieuwe kerk. De oude kerk was al eens verbouwd. Maar toen een nieuwe uitbreiding noodzakelijk werd, zag men geen heil meer in nog een verbouwing. Er kwam een mooie stenen kerk met een flinke toren en er waren 400 zitplaatsen. In 1957 werd de kerk ingewijd.

Tezamen met Argentinië wordt er nu naar gestreeft om één Spaans en Portugees sprekende Reformatorische Kerk van Zuid-Amerika te krijgen, in nauw verband met de Chr. Ref. Church in Noord-Amerika en met de Geref. Kerken in Nederland. Dit kan het zendingswerk in het land en op het contingent zozeer ten goede komen. De volken van Zuid-Amerika staan open voor het evangelie, zoals dat daar door de Protestantse kerken wordt verkondigd. Ook komt de Christelijke School Beweging op gang. Christelijke scholen en Christelijke cultuuruitingen heeft ook Zuid-Amerika zo broodnodig. Onze pioniers uit Carambei zien het indragen van het Calvinistisch beginsel in het volksleven als een eerste taak. Het werk, dat 300 jaar geleden in Recife werd begonnen door hun vaderen, willen zij nu voortzetten. Zij zien, dat in Brazilië de velden wit zijn om te oogsten. Ja, Jezus moet Heer zijn op alle levensterreinen en in alle landen.

W. C. H.

De opening van de zuivelfabriek te Carambei werd bijgewoond door Prins Bernhard.

Hollanders in Brazil

The Dutch farming colonies, Carambei and Castrolanda, are situated on a southern plateau, 3500 feet above sea level. After a day and a half travel by train from the capital, Rio de Janeiro, you arrive in the state of Parana where Carambei and Castrolanda are located. Carambei, the oldest colony, dates back to 1911. At the moment there are a hundred Dutch farming families living in an area of 20,000 acres, and produces approximately 3000 gallons of milk daily.

Castrolanda, the second colony, started 9 years ago. Here are 665 families living on 13,000 acres and their milk production runs to approximately 2300 gallons per day. The milk is processed in a modern Dutch dairy plant in Carambei. The plant is the property of all the farmers in both colonies. The 5000 gallons of milk, received daily, is processed into pasteurized milk, sterilized chocolate milk, buttermilk, butter and cheese. The most up-to-date dairy machines were imported from Holland. Because the plant has a greater capacity, a third colony is being established.

The dairy plant was opened November 27, 1957, and the Hollanders in Brazil as well as the Brazilian authorities are showing great interest in this undertaking.

In both colonies there are now churches, schools, community centres and stores, all run by the Dutch.

Outside the colony, transportation is either by bus or train depending on the distances. Often this type of travel is very primitive; roads are bad and some are practically impassable. During the rainy season the roads deteriorate into mud creeks and in a dry spell heavy clouds of dust prevail, which cause many head-on collisions and often a truck lands in a ravine. A trip by train can be quite an experience. The engines are fired by wood and it often happens that the locomotives run out of fuel on the way. The passengers then are requested to get off the train and go into the woods to gather fuel. After the usual delay of 5 or 6 hours everyone boards again, ready for the next adventure.

Once it happened to us that the train had a 24 hour delay. On arrival one of the passengers commented: "Right on time". "No", replied another, "This is yesterday's train!"

Jim Talsma

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Ingezonden

Election Day: Het Grote Dilemma

Nooit tevoren heeft een verkiezing zo weinig keus gelaten als de zojuist aangekondigde Canadese. De stemmer die een serieuze keus wil doen, moet al gauw bekennen dat er geen keus is. Voor de Christen in het bijzonder, is de mogelijkheid om een bevredigende candidaat of partij aan te hangen practisch afwezig. Neem bijvoorbeeld het punt kernwapenen: Als iemand echt uit overtuiging gelooft dat "nuclear arms" noodzakelijk zijn voor de verdediging van de Westerse wereld, dan heeft hij absoluut niemand (partij noch persoon) waarop hij zijn stem uit kan brengen. Zelfs de Liberals die zich op het ogenblik voor "nuclear arms" uitgesproken hebben (alleen om ons woord te houden ten opzichte van de United States) zijn in werkelijkheid sterk gekant tegen dit verdedigingsmiddel.

Als wij stap voor stap de partijen nagaan, dan doen wij de volgende ontdekkingen:

Progressive Conservatives: Diefenbaker heeft veel gedaan voor de West. Voor de rest van Canada heeft hij haar naam vergooid in de ogen van de wereld. Neem het geval Cuba — Canada was niet klaar direct mee te doen. Neem Engeland — Canada verbood haar toe te treden tot de Common Market. Neem Zuid-Afrika — Zij werd als een misdadiger de Commonwealth uit gegooid door het toedoen van Canada. Neem het Europees Continent — (ook Nederland) — Haar import in Canada werd beperkt door zware lasten op te leggen.

Nu is het waar dat al die dingen noodzakelijk waren; maar het resultaat is toch maar dat velen Canada wel kunnen wegkijken. Hebben we er dat wel voor over?

Liberals: "Better Red than dead."

Social Credit: Een splinter partij waarvan een gedeelte wordt geleid door een man die bewondering heeft voor Hitler en Mussolini. Radicaal drastische mensen zijn altijd gevaarlijk.

New Democrats: Verder naar links kun je bijna niet.

Maar wat dan? zo verzuchten wij.

Laten we enkele feiten goed voor ogen houden. Er blijkt niet één partij te zijn die zich aan een vaste lijn houdt; dat is al genoeg om ons voorzichtig te maken. Wij zullen dus op andere gronden aan een bepaalde partij onze stem moeten geven.

Wat is het beste voor Canada? Versplintering is heel gevaarlijk, dat hebben we maar al te duidelijk gezien in Frankrijk en andere landen. Zelfs in Canada hebben we ondervonden dat een verdeeld gouvernement niets kan uitrichten. Hoeveel van de plannen die de regerende partij gemaakt heeft zijn werkelijk tot uitvoering gebracht? Uren en zelfs weken zijn vergooid aan debatten en nog eens debatten. Maar er was niet een mogelijkheid om werkelijk belangrijke zaken af te handelen. De kleine partijen konden met het grootste gemak zoiets verhinderen door de regerende partij voortdurende het alom gevreesde zwaard van Damocles boven het hoofd te houden, nl. het verslaan van de regering en dus een verkiezing. Dit was genoeg om elke partij een koude rilling te bezorgen. Maar toch kon het niet uitblijven.

Wat er dus ook gebeurt: Canada moet terug naar een stabiel gouvernement. Er is maar één mogelijkheid om dit tot stand te brengen, nl. haar terug leiden naar het "Two Party System". De ene partij regeert, de andere houdt haar in toom.

Dit klinkt heel vreemd voor iemand die de Canadese politieke machinerie met die van Nederland gaat vergelijken. Een partij wordt nu eenmaal verwacht een vast plan te hebben waarop de gehele partij haar zg. "platform" baseert. Maar men moet bedenken dat Canada in oppervlakte en samenstelling van bevolking met geen klein Europees land is te vergelijken. Men mag in zo'n reusachtig land als Canada niet verwachten dat een regering zich druk maakt om de belangen van bepaalde groepen of bepaalde gedeelten van het land. Zij moet zich geheel wijden aan de belangen van het land in het algemeen en zij kan alleen datgene doen dat in het belang is van meerderheidsgroepen. Dit kan ook slechts tot stand gebracht worden door het "Two-party System". De partijen die de belangen van de minderheidsgroepen trachten te behartigen hebben alleen maar bereikt dat er niets tot stand kwam. Het valt bijzonder ons als New Canadians niet mee dit harde feit te aanvaarden.

Maar laten wij toch vooral inzien dat handhaving van een Democratisch regeringsstelsel van het hoogste belang is. Vooral in deze woelige tijden is een land afhankelijk van een soliede staatsregering. Als elk dan de candidaat in zijn eigen kiesdistrict stemt, die een *grote* partij vertegenwoordigt en zich onderwerpt aan de eisen Gods, dan kunnen we toch zeggen bijgedragen te hebben aan het verzekeren van meer stabiele toestand in Canada als een noodzakelijk blok tegen de gevaren die het Christendom bedreigen.

Herman VandeBurgt

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Gezegend zijt gij . . .

Bovenstaande woorden sprak onze Heiland o.m. tot Petrus, kort nadat Petrus beleden had: "Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God". Het was een groot ogenblik in het leven van Petrus. Evenals wij, was ook hij niet ongevoelig voor een prijzend woord. En dan gezegend te worden! Het woord van Jezus moet hem wel een beetje trots, ja haast overmoedig gemaakt hebben. Want als Jezus later zegt dat het nu tijd is om naar Jeruzalem te gaan om Zijn lijden te ondergaan, zegt Petrus in zijn overmoed: "Hoe komt U erbij, dat zal niet gebeuren, Here!"

Als Petrus een beetje doorgedacht had, als hij zich gerealiseerd had dat het Jezus, Gods Zoon was, Die daar sprak, zou hij zich wel bedacht hebben voor hij zulke woorden zou spreken. Jezus toch had de raad van een onervaren man als Petrus niet nodig. Maar Petrus had zonder twijfel meer liefde voor de Heiland, dan dat hij wijsheid had. Hij dacht dat hij wel wist, wat er wél en wat er níet met de Heiland gebeuren zou.

We lezen n.b. dat hij Jezus tot zich nam en Hem bestrafte! Maar Jezus onderkent in de woorden van Petrus de stem van Zijn aartsvijand, die Hij bezig is te vermorzelen. Daarom zegt Hij: "Ga achter Mij, satan, gij zijt mij een aanstoot, want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn.

Daar gaat Petrus' overmoed. Inplaats van gezegend te worden wordt hij besrtaft!

Hier zien we gebeuren, wat ook zo dikwijls ons eigen leven kenmerkt: het ene ogenblik in ons geloofsleven zijn we op duizelingwekkende hoogten en het andere in donkere diepten. Daar is echter de troost dat: "noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here".

Al zijn deze woorden pas veel later door Paulus geschreven, mogen we toch wel veronderstellen, dat Petrus dat toen en later ook al zo aangevoeld heeft. En wij hebben de troost, dat, hoewel Jezus Petrus bestrafte, Hij hem en ons allen, die het menen beter te weten dan Hij, toch lief wil hebben met een eeuwige liefde. Net als Petrus kunnen wij, na berouw, rekenen op volkomen vergeving.

Jezus gaat hierna Zijn discipelen vertellen, dat Hij moet lijden door de overpriesters en schriftgeleerden. Hij spaarde de gevoelens van de discipelen op dat moment. Immers, Hij had hun op dat moment ook voor kunnen houden hoeveel Hij zou moeten lijden door de houding van de discipelen. In hun egoïsme zouden ze Hem alleen laten lijden, Judas zou Hem verraden, Petrus zou Hem verloochenen, Thomas zou twijfelen aan Zijn opstanding en allen zouden ze straks vluchten. Wat kunnen we hier veel van Jezus' houding leren! Wij vinden er soms een groot genoegen in om de zwakheden van anderen eens voor het voetlicht te brengen.

Maar wat weten wij er van, waartoe we zelf nog eens zullen komen? Wat zouden wij doen als we onder druk kwamen te verkeren als Petrus of voor een wonder gezet werden als Thomas?

Maar Jezus, in Zijn grote liefde spaarde de discipelen de details van Zijn lijden. Daarom liep Petrus nog mee in het vaste vertrouwen, dat hij Jezus zou volgen al moest hij Hem ook volgen tot in de gevangenis. Ja zelfs tot in de dood!

Wat kunnen wij die figuur van Petrus begrijpen. Wij houden van Petrus, omdat hij was zoals wij zijn. Hij had grote idealen, net als wij, maar bereikte ze niet altijd, net als wij. En hij deed de dingen voordat hij ze wel had overwogen. Zo zijn wij ook zo vaak. En wat hebben we dan een spijt! Petrus zal zich dan ook wel een ongeluk geschrokken hebben, toen hij daar in die hof het oor van Malchus af hakte. Maar het was alweer gebeurd!

En Jezus moest het maar weer helen. Net zoals Hij ook zo vaak in ons leven de brokstukken aan elkaar moet lijmen.

Met interesse volgen we nu Jezus op weg naar het paleis van Pilatus. De discipelen vertonen zich niet, al zijn sommigen van hen natuurlijk wel in de buurt geweest en vinden we later Petrus in het paleis. Ook Johannes moet daar geweest zijn. Jezus ondergaat daar de vernedering om door de heidense Pilatus ter verantwoording te worden geroepen. Johannes vertelt het later in zijn evangelie.

Wat moet dat wat geweest zijn voor Johannes om Jezus zo te zien lijden. Hij had Jezus immers zo lief! Johannes moet ook vertellen wat er gebeurde met Petrus. In enkele zinnen verhaalt hij het ons. In zijn beschrijving van die feiten vinden wij bewijs, dat hij van Jezus geleerd heeft wat naastenliefde betekent. In zijn liefde voor de gevallen ;Petrus, beschrijft Johannes ons met sobere woorden hoe het gebeurde. Drie keer verloochent Petrus Jezus en toen . . . schrijft Johannes, toen, direct daarop, kraaide de haan! Dat is alles! Wij zouden wel kans gezien hebben om daar een mooi schandaal van te maken. Wij treden immers zo graag in details in zulke zaken, maar, zoals Jezus hem geleerd heeft, laat Johannes gauw het doek vallen. Hij bedekt met de mantel der liefde het bedrog van zijn medediscipel.

Dan is het bijna zover, dat Jezus sterven moet. Als men Jesaja 53 leest, staat men verbaasd over het feit, dat de profeet zo tot in de details het lijden van Jezus heeft voorspeld. Jezus was het volmaakte Lam, dat geslacht zou worden voor de zonde der mensen. Nu zou er meteen een eind worden gemaakt aan alle bloedstorting, zoals die door de eeuwen heen steeds had plaats gevonden. Wat moet er veel in de harten van Jezus' volgelingen zijn omgegaan, toen ze rond het kruis stonden. Begrijpen zoals wij konden ze het immers nog niet? Wat een onzekerheid moeten ze gevoeld hebben en wat een verlangen om het te begrijpen, dat Hij, Die ze zo liefhebben, nu sterven moet.

En wij, die nu weer Zijn lijden en sterven herdenken, wij beseffen, dat dat kruis, waaraan men Jezus had gehangen, de basis is geweest van de gehele Christenheid.

Zonder kruis geen zaligheid. Maar in en door het kruis een eeuwig leven. Want Jezus bleef niet aan het kruis! Na Goede Vrijdag vieren we Pasen! Het feest van de opstanding. Want hoewel Jezus stierf als een mens gebroken was en met bloedige wonden bedekt en was begraven als een mens, hield daar ook alle gelijkenis met de mens op.

Want als God verbrak Hij de banden van de dood. Hij stond op uit de dood, opdat wij straks ook weer op zullen staan om Hem te dienen voor eeuwig. Want God had de wereld zo lief dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gaf, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven zal hebben.

Mogen velen dit verstaan als het straks weer Paasfeest is.

Zesde Kruiswoord

Het einde nadert snel, de strijd is haast gestreden;
Ik zie Uw adem zwaar, Uw leden stijven gaan.
O, Held van Golgotha, ik heb U aangebeden,
O, Koning van mijn hart, neemt Gij mij zondaar aan?

Ik wacht Uw antwoord nu, ik heb mijn schuld beleden;
'k Wil volgen Uw banier van nu af en voortaan;
'k Wil aan Uw wonde hand mee tot den Vader treden;
Ik wil . . . O, hoort Ge mij; Heer, ziet Ge mij nog staan?

Uw ogen op'nen zich, hechten zich aan de mijne;
Vergevend, zalig, zacht . . . Gij zaagt mijn boet' en rouw,
en Gij gedacht aan mij, temidden van Uw pijnen . . .

Nu ziet Ge naar omhoog, tot ver in 't eind'loos blauw;
Nu schittert 't in Uw oog als schouwt Ge hemelpracht;
en juichend komt Uw stem: "Ik heb het al volbracht."

C. Speijer

VOOR DE CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Ze zijn weer bij elkaar geweest
De ladies die voor Christian High School lopen.
Zij waren roerend één van geest
De mouwen maar weer op te stropen.

Ze kloppen op de deur der "klanten",
Met frisse moed en energie en zinnen.
Ze dragen nog hun warme winterwanten.
't Is koud, en daarom laat men hen maar vlug naar binnen.

"U weet, is 't niet, waarvoor we komen?
de lichting voor de High School is er weer!"
"O, 't staat hier klaar, hoe kon ik toch zo dromen,
We hadden U verwacht, zoals weleer."

Aandachtig fluisterend wordt er nu geteld,
Heel duidelijk wordt het op een lijst geschreven:
"Veel dank, het wordt op hoge prijs gesteld."
En 't doet U goed om geven te beleven.

Al pratend staan ze nu weer op
Ze moeten verder gaan en willen dus vertrekken.
De laatste October-opbrengst steeg ten top.
"Tweeduizend dollar" is genoeg om veerkracht op te wekken.

En langzaam dringt het tot hen door
Dat God niet stilstaat met Zijn werken.
Want liefde en offer komt nog voor,
Uw aandeel is uw loon, dat zult U later merken.

Mrs. Harry Zomer

FEDERATION

We kindly ask all secretaries of societies which are members of our federation to fill in the questionnaires sent to you in February and return them to your secretary

Sincerely yours,

Mrs. A. Knappers,
1537 S. Camelon, Windsor, Ont.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(21)

Randall keek vijf minuten lang naar de bibliothecaresse voor hij eindelijk opstond en naar haar toe ging. Ze was verzonken in lectuur en die hertebruine japon met een oranje en bruine sjaal stond haar bijzonder goed. De mouwen waren lang en nauw en tegen haar blanke hals hing een goudkleurige broche. Langzaam hief ze haar gezicht op toen hij voor haar bleef staan. Haar ogen weerspiegelden een openhartige vriendschap, meer niet. Maar Randall had een wee gevoel in zijn buik; hij schraapte zijn keel en, voorover geleund met de handen op haar bureau, fluisterde hij gedempt:

"Fay, zou je met mij naar de uitvoering willen gaan vanavond?"

"Sorry Randall," zei ze met iets van ontsteltenis in haar gezicht. "Ik zou graag willen, maar ik moet naar Chicago vanmiddag. En ik denk niet dat ik op tijd terug kan zijn."

"Neem me niet kwalijk dat ik zo nieuwsgierig ben, maar, ga je alleen?"

Ze knikte glimlachend en zei: "Jawel."

"En denk je op de terugreis ook nog in die onbeschermde toestand te verkeren?"

"Ik denk het wel,"

"Wel, zou ik dan niet met je mee kunnen gaan?"

"Wat mijzelf betreft zou ik het enig vinden, maar je zult toch eerst toestemming moeten vragen."

"Toestemming?"

"Natuurlijk. Je denkt toch niet dat ze hier een jongeman van jouw leeftijd samen met een jong meisje van mijn leeftijd naar de verdorven stad van Chicago laten trekken?"

"Maar ze zouden je wel alleen laten gaan?"

"Natuurlijk wel. Ik ben veel veiliger alleen dan met een flinke jongeman." Ze lachte zachtjes, een potlood tussen haar lippen. Er was geen sarcasme in haar stem, geen bitterheid, alleen maar pret om het voorschrift dat zij ook dwaas vond.

"Och, je begrijpt wel," kwam ze dan de school verdedigen toen ze de donkere frons op Randall's gezicht zag, "dat ze dat voorschrift wel moeten maken voor anderen, die misschien misbruik zouden maken van de vrijheid."

"Maar het is niet fair."

"Nou ja," lachte ze dan, "je zou toch niet meewillen waar ik vanmiddag heen ga. Ik moet naar een conferentie van het Leger des Heils."

"O, maar ik zou echt graag mee gaan."

"Wel, het gaat nu eenmaal niet."

"Hmm! Ik houd niet van een blauwtje lopen op zo'n manier. Ik ben erg bijgelovig in dat opzicht, weet je."

"Sorry."

"Dat kan ik aan je zien," spotte hij terwijl hij zich omkeerde om te gaan, terwijl zij zich weer naar haar boek wendde, de glimlach nog op haar lippen.

Hij ging weer op zijn plaats zitten en keek het venster uit. De wereld had zich in de schitterendste herfstkleuren gestoken onder een strak blauwe lucht. Zelfs hier drong de reuk door van verdorde bladeren die in grote hopen verbrand werden.

Na een poosje stond hij echter weer resoluut op zocht Griffith op in diens woning. Hij was thuis ook.

"Zeg Griffith," vroeg Randall hem zonder inleiding, "ik moet vanmiddag naar Chicago. Zou je me kunnen missen voor de training?" Het zou de eerste keer worden dat hij miste en hij voelde dat hij recht had op een vrije dag, temeer daar Griffith zelf al twee keer het zaakje aan hem overgelaten had. Nu was het zijn beurt.

"Natuurlijk, MacRae; ik maak het ze toch niet erg moeilijk vanmiddag," antwoordde de coach opgewekt.

Daarna ging hij naar de bibliotheek terug om Fay nog een vraag te stellen.

"Hoe laat gaat je trein?"

"Om half drie, hoezo?"

"Ik heb net ontdekt dat ik zelf ook naar Chicago moet vanmiddag. Misschien zie ik je nog wel."

Precies half drie was hij op het station en hees zich in de wachtende trein. Bijna onmiddellijk zette deze zich daarna in beweging. Toen maakte hij zich zorgen. "Stel je voor dat ze een andere trein genomen heeft!"

Maar daar zat ze al. Hij zag haar kleine grijze hoed en de zachtgrijze kraag van haar herfstmantel. Rondkijkend liep hij haar voorbij als zocht hij een lege plaats. Die waren er genoeg, maar toch keerde hij naar haar terug en zei met een ernstige stem: "Ik houd niet van die volgepropte wagons, jij wel? Zou ik hier kunnen zitten?"

"Als ze me van school sturen, wat dan?"

"Ik stuur je wel bloemen. Maar ze kunnen er toch niets op tegen hebben als we hier samen zitten. We gaan toch niet uit? Je hebt me een blauwtje laten lopen. Het komt alleen maar net zo uit, dat ik ook in deze wagon verzeild geraakt ben."

"O, zit het zo? Moet je werkelijk naar Chicago?"

"Absoluut."

"En je zou naar die uitvoering vanavond?"

"Nu niet meer."

"Dat begrijp ik. Maar hoe komt het dat je je plannen zo plotseling moest wijzigen?"

"O, ik kreeg een uitnodiging voor de een of andere conferentie in Chicago."

"Waar ergens?"

"Nou zeg, dat is nou ook wat. Nu ben ik toch werkelijk vergeten het adres te vragen. Nu zul je me het zelf moeten vertellen."

"Wat voor conferentie is het?"

"Leger des Heils."

"Nita zei al dat je een plaaggeest was."

"Wat heeft ze je nog meer verteld?"

"Zou je wel willen weten."

"Nee, bij nader inzien toch maar liever niet."

"Maar behalve een plaaggeest ben je ook nog een misleider."

"Dat's een lelijk woord en uit jouw mond klinkt het niets mooier. Je zou net zo goed leugenaar kunnen zeggen, dat bedoel je toch?"

"Je zei immers dat je naar Chicago moest?"

"Moet ik ook. Ik moet zorgen dat jij veilig weer thuis komt."

"Doe niet zo leuk, zeg."

"Maar ik ben dood-ernstig."

De beide wagons van de electrische trein waren nu op de open vlakte en reden op volle snelheid die duizelingwekkend aandeed als ze over een overweg roetsten of scheef hingen in een bocht. Maar ze schoten flink op en het scheen Randall toe dat de reis maar een paar minuten duurde. Toen ze het station binnenreden vroeg hij: "Waar is het, Fay?"

"Je kunt niet mee."

"Maar ik ga mee. Probeer heus maar niet om me kwijt te raken. Waar is het?"

"De Nieuwe Kerk," gaf ze dan zuchtend toe, zich realiserend dat tegenstribbelen nutteloos was, en heimelijk was ze daar nog blij om ook.

De middagvergadering van de wereld-conferentie van het Leger des Heils begon om vier uur. Ze waren er vroeg en vonden een plaats op de galerij.

De benedenruimte liep snel vol en ze zaten het rustig aan te kijken. Vanuit de hoge gewelven hingen prachtige luchters aan zware kettingen. Inplaats van kerkbanken had het gebouw zitplaatsen als in een theater, met armleuningen. Randall nam het geheel met belangstelling op, niet in het minst de muziekkorpsen die zich opstelden. Hij moest toegeven dat ze keurig speelden.

Fay keek rond alsof ze iemand zocht. Hij vroeg er haar naar.

"O, nee. Maar ik kijk uit naar een kennis. Ze is heilssoldate in hart en nieren en zij gaf me de uitnodiging. Ik zou haar wel graag even zien voor de vergadering begint.

Toen, plotseling stootte ze hem aan. "Daar zie ik haar. Ik ga even naar beneden om haar gedag te zeggen. Bij het uitgaan zou ik haar nooit weer kunnen vinden.

"Misschien moest ik even met je mee gaan, voor het geval ik je anders verlies."

"Nee, echt niet; blijf hier en bewaar m'n plaatsje voor me."

"Je komt terug?"

"Natuurlijk."

Over de balustrade geleund keek hij haar na terwijl ze zich een weg baande door de volle gang, totdat ze de mannen en vrouwen in hun rode en blauwe uniformen bereikte. Ze legde haar hand op de schouder van een kleine dame, die onmiddellijk opstond en in het gangpad kwam om met haar te praten. Er was iets in het gezicht van de oude dame dat hem bekend voorkwam. Hij probeerde haar thuis te brengen, maar het lukte hem niet. En toch had hij haar eerder gezien.

(Wordt vervolgd.)

EEN ADVIES TER OVERWEGING

(Vervolg van pag. 1)

de atoombom", volgens Prof. Dr. G. Brillenburg Wurth moet men tegen de atoomwapenen "neen" zeggen, omdat deze vernietigingstechniek niet meer geacht kan worden te behoren tot de zwaardmacht van de overheid.

Prof. Dr. Herman Ridderbos, die het aanvaarden van de atoomwapenen heeft verdedigd, spreekt hierbij met nadruk over het verschil tussen **het hebben** van atoomwapenen en **het gebruiken** ervan. Hij vat zijn standpunt aldus samen: "Voor mijn besef is echter het gevaar van op de rand van de éne afgrond te leven (door het aanvaarden van de atoombewapening) nog steeds verkieslijker dan de sprong in de andere (eenzijdige ontwapening, wat de kernbewapening betreft)."

De Generale Synode van Assen van de Geref. Kerken in Nederland van 1957/1958 heeft het gebruik van de kernwapenen niet veroordeeld, blijkens haar uitspraak: "dat zij geen aanleiding ziet zich te richten tot de Nederlandse regering met een uitspraak, die een oordeel zou inhouden over het gebruik van de thans ter beschikking staande strijdmiddelen." De Geref. Oecumenische Synode, die in 1958 in Zuid-Afrika werd gehouden ging **niet zover dat ze** het bezitten van de kernwapenen verbood, al was **deze synode van** oordeel: "Nogtans sien die Kerk in dit huidige kernwapens 'n verontrustende openbaring van die noodlottige gevolge waartoe 'n techniek moet lei, als dit deur 'n mensheid gehanteer word, wat nie meer onder die tug van die Woord van God buig nie."

Ook de schrijver van de schetsen over de politieke situatie in Canada, plaatst zich op het standpunt, dat onze Christelijke verantwoordelijkheid vordert, dat we ons land houden in een staat van weerbaarheid met het oog op de dreiging van de totalitaire staten buiten de gemeenschap van de vrije wereld en dat daarom het aanvaarden van de kernwapenen, hoe verschrikkelijk deze ook mogen zijn, een onderdeel vormt van de funktie van de overheid op het terrein van de defensie.

Tal van andere, deels ingewikkelde, vragen, die hiermede ten nauwste samenhangen, moeten we laten rusten tot later orde, omdat anders deze samenvatting zou uitgroeien tot een serie artikelen.

HET STANDPUNT VAN DE CANADESE POLITIEKE PARTIJEN

Het meest afwijzend is de New Democratic Party. Zij hebben zich opgeworpen als de apostelen van eenzijdige ontwapening in het huidige konflikt.

De andere kleine partij, die van de Social Credit idee, is innerlijk verdeeld. Nam de leider Mr. Thompson de positie in dat Canada defensieve atoomwapenen behoort te aanvaarden en offensieve atoomwapenen behoort te weigeren en zich dient te houden aan de gemaakte afspraken, Mr. Real Caouette, de plaatsvervangende leider in Quebec, zei kort en goed: "Nee, hier niet en in Europa ook niet."

Het standpunt van de leider van de Progressive-Conservative Party, Mr. John Diefenbaker, gaf grote deining binnen de partij, hij verloor zelfs een aantal van zijn ministers, o.a. de minister van Defensie, Mr. D. Harkness van Calgary. Mr. Diefenbaker's standpunt komt hierop neer: Wat NORAD betreft, wij willen die atoomwapenen niet op Canadese bodem hebben, maar in geval van nood zullen we ze van de U.S.A. gaarne accepteren. Wat de NATO betreft, wachten we op een nieuwe vergadering in Mei en daarna zullen we een beslissing nemen."

Dit standpunt munt dus uit door vaagheid en onbeslistheid. Daarbij heeft Mr. Diefenbaker beweerd, dat er geen afspraken geschonden worden door zijn standpunt, iets, wat door anderen ten sterkste ontkend wordt.

Het meest positieve standpunt wordt ingenomen door de Liberal Party en haar leider Mr. Lester Pearson. Mr. Pearson heeft zijn standpunt aldus geformuleerd: "Zolang als de Russische Communisten de atoomwapenen aanvaarden voor de aanval, zolang moeten de volkeren van de Atlantische Coalitie die aanvaarden voor hun zelfverdediging."

De konklucie, die men op grond van het bovenstaande terecht mag trekken, is, dat de Liberal Party hierin nog het meest het Christelijke standpunt benadert.

EEN TWEEDE GEZICHTSPUNT

Nu zulen er zijn onder onze lezers, die van mening zijn, dat we onze stem niet alleen kunnen laten bepalen door de **nuclear issue** (de kwestie van het al of niet aanvaarden van de atoomwapenen) maar ook rekening moeten houden met de rest van het partijprogramma.

Daarom heeft de auteur van de schetsen in de **Christian Courier** niet alleen gesproken over het standpunt van de verschillende partijen ten aanzien van het punt in geding, maar er ook een beschouwing over het programma van de partij en de partij van het programma op laten volgen.

Het is nl. mogelijk het standpunt in te nemen, dat, zouden de **Progressive-Conservatives** de volgende regering vormen, zij, al zijn er nog geen tekenen, die in deze richting wijzen, tenslotte wel een juiste houding zullen aannemen en tot een verantwoorde beslissing zullen komen.

Hoe men hierover denkt hangt af van het feit, hoe men de huidige krisis beoordeelt en in hoever men deze los weet te maken van de onmiddellijke aanleiding daartoe.

Al mogen we de eigenlijke aanleiding tot de regeringskrisis geen ogenblik uit het oog verliezen, toch kunnen we ons ook weer niet alleen daardoor laten leiden. Het is duidelijk dat de winnende partij meer zal doen, dan alleen orde op zaken stellen inzake de defensie.

Woonde ik bijv. nog in het kiesdistrict van Red Deer dan kan ik mij niet alleen laten leiden door de overweging, dat Mr. Thompson een goed standpunt inneemt met het oog op de onderhavige kwestie, want, als ik voor hem stem, stem ik ook voor Caouette, en wat nog erger is, voor heel de financiële goochelarij van de Social Credit Party.

Stel dat Mr. Harkness in Calgary zich beschikbaar heeft gesteld als een onafhankelijke Progressive-Conservative kandidaat, dan moet ik toch ook van hem te weten komen, aleer ik voor hem stemmen kan, wat hij van plan is te doen met zijn stem in andere aangelegenheden dan die van defensie. Stemt hij in de kamer met de **Progressive Conservatives** mee, of met de **Liberals**?

HET PROGRAMMA VAN DE VERSCHILLENDE PARTIJEN

We beginnen maar weer met de New Democratic Party. Deze steunt op de arbeiders, met name op de georganiseerde labour-unions. Hoewel de partij ontkent dat ze Marxistisch is, brengt ze toch de klassestrijd met zich door haar organisatie. Krijgt de NDP haar zin, dan zullen de sociale verhoudingen van beslissende betekenis worden op regeringsniveau. Dit is onaanvaardbaar voor de Christen, omdat hij niet aanvaardt dat het volk verdeeld mag worden in elkaar onderling-bestrijdende maatschappelijke belangengroepen.

Voorts pleit de NDP voor een geleide economie, niet bij wijze van noodmaatregel om een gestrande economie door het ingrijpen van de overheid weer op gang te brengen, maar als een ideaal, dat leiden moet tot de welvaart-staat. Al zullen we als Christenen ook een sterk staatsgezag voorstaan, voor zover en waar dat nodig is, aan de andere kant zijn we verschrikkelijk bang voor een staatsabsolutisme, dat het hele maatschappelijke leven aan banden legt en alle persoonlijke verantwoordelijkheid wegneemt. Daarom kan de NDP èn historisch èn principieel onze keuze niet zijn.

Als tweede partij met een min of meer uitgewerkt programma noemen we de **Social Credit party.** Deze partij, die socialistisch van oorsprong is, heeft zich thans opgeworpen als de kampioene van het individualisme. Volgens de **Social Credit party** is de mens als schepsel Gods gerechtigd tot bescherming van zijn individuele rechten tegenover een groeiend staatsabsolutisme. Om nu de individu krachtig en weerbaar te maken, moet de staat hem te hulp komen met goedkoop geld. Dit geld moet gemaakt worden door de Bank van Canada, die door het in omloop brengen van meer geld een toenemende konsumptie en dus een toenemende welvaart bevordert. De grote vraag is, hoe de Bank van Canada op den duur dit nieuwe geld kan dekken, zonder het land in een heilloze inflatie te storten. Wel heeft Canada nog een onnoemelijke rijkdom in haar bodem verborgen, maar het spreekt wel vanzelf dat deze rijkdom onproduktief is, zolang als het winnen van deze bodemschatten meer kost dan ze zouden opbrengen. De slagzin die door Mr. Caouette gebruikt werd tijdens de vorige verkiezingen en die tengevolge had dat de **Socreds** 26 zetels in de provincie Quebec veroverden, luidde: "Gij hebt niets te verliezen". Deze slagzin bewijst echter niets voor de **Social Credit** theorie. Men kan om de rots van een ongezonde economische toestand heenzeilen met zo'n wijde boog, dat men op de rots van inflatie of op die van diktatuur te pletter loopt. Tegen Mr. Caouette zou ik willen zeggen: "We hebben in ieder geval nog teveel te verliezen om ons te wagen — in blind vertrouwen — aan zo'n experiment."

Dan blijven nog de beide oudere en grote partijen over, nl. de **Progressive-Conservatives** en de **Liberals.** In wezen zijn beide partijen gelijk. Ook Prof. Dr. H. E. Runner heeft dit overtuigend aangetoond in zijn bespreken van de tegensteling 'konservatief—liberaal' in Christian Perspectives 1962 (Lecture II, blz. 188 vv.) Ze worden wel vergeleken met **"department-stores"**, de grote winkels met voor elk wat wils. Beide partijen zijn opportunistisch. De betekenis van hun namen verwijst alleen naar een zeker historisch tempo dat men bereid is te volgen in de veranderende wereld. Hoe dicht ze bij elkaar staan blijkt wel uit het feit dat de Conservatieven zich op zekere tijd **"Liberal-Conservative" Party noemden.** Geen van beide partijen heeft een duidelijk program van beginselen, er is slechts een program van aktie, een "platform" dat van tijd tot tijd kan worden herzien, vooral onder invloed van de leider. Natuurlijk spreekt men in de verkiezingsstrijd gaarne over de bijkomstige, niet-essentiële, verschillen die tussen de beide partijen bestaan. Zo zijn de **Progressive-Conservatives** er trots op, dat zij de partij van de Confederatie zijn, de grote partij van Sir John A. Macdonald. De **Liberals** beweren dat zij meer voor het gewone volk zijn, terwijl de **Conservatives** meer de grote zakenmensen naar de ogen zouden zien. De **Conservatives** zeggen, dat zij groter waarde hechten aan de historische band met Engeland, terwijl de **Liberals** beweren dat een goede buur beter is dan een **Britain.** De **Conservatives** zeggen dat de **Liberals** meest Rooms-Katholiek zijn en de **Liberals** vertellen ons dat daar niets van waar is. Geen van beide zijn het Christelijke partijen in de zin van gegrond te zijn op een bepaalde Christelijke levensovertuiging. De verschillen zijn bijkomstig en een koerswijziging kan te allen tijde plaatsvinden, zodat de **Liberals** soms de **Conservatives** zijn en de **Conservatives** soms de **Liberals.**

Men zal evenwel op één van deze twee partijen moeten stemmen om aan de grotere gevaren in de kleinere partijen te ontkomen.

Gezien het punt van het onbevredigende defensie-beleid van de demissionaire regering, behoeft het geen groot raadsel te zijn in welke richting de gedachten van schrijver dezes gaan.

Het **grote gevaar** is dat Canada zich **enerzijds** door goedkope oratorie en **anderzijds** door een even goedkope anti- atoomwapenen propaganda zal laten meeslepen in zulk een mate, dat de uitslag van de verkiezingen ons dichter brengt tot de chaos in plaats van ons daaruit te verlossen.

Het advies is dus hiermede gegeven, zij het zonder groot enthousiasme. Daarom hebben we dan ook aan het slot van de derde schets in de **Christian Courier** een program van aktie voorgesteld, waarvoor naar ik verwacht vele (Calvinistische) Christenen wel warm kunnen worden en waarvan we in de toekomst ook positieve resultaten mogen verwachten.

Author Otlines.

A D O P T I E

door Ineke Parlevliet

③

(Slot)

Als laatste vorm van adoptie zijn er de z.g. 'black-market babies'. Deze kinderen worden door een 'handelaar' aan mensen 'verkocht' die dolgraag een kind willen aannemen, maar dit om de een of andere reden niet kunnen langs de officiële weg of die niet langer op hun beurt willen wachten. Vaak zijn deze mensen genegen om grof geld voor een klein kind te betalen, waar de handelaar mooi weer mee speelt. Onnodig te zeggen dat dit 'verkopen' van kinderen bij onze wet verboden is. Deze handel is internationaal en in wat voor mate dit ook in Canada gebeurt, weet ik niet, maar vast staat wel dat het ook hier voorkomt. De risico's die aan een dergelijke adoptie verbonden zijn, zijn nog diverse malen groter dan in privé adopties.

In het begin van dit artikel heb ik even aangestipt welke kinderen zoal voor adoptie gegeven kunnen worden. Ik heb hierbij de 'permanent wards', de blijvende voogdijkinderen niet genoemd, naar deze min of meer apart staan. Het betreft hier kinderen die op rechterlijk bevel van de ouders afgenomen zijn (wegens verwaarlozing, mishandeling, gevaar voor zedelijke ondergang etc.) en waarvoor de C.A.S. nu tot voogd benoemd is. De kinderen worden eerst voor een bepalde periode onder deze voogdij geplaatst, maar als de ouders geen beterschap in hun gedrag tonen, kan de rechter de kinderen na verloop van 2 jaar 'permanent wards' maken. De ouders hebben dan alle rechten op deze kinderen verloren en mogen dus niet eens meer toestemming tot adoptie van deze kinderen geven. Hooguit kan hun later meegedeeld worden dat een goed ouderlijk tehuis voor hun kinderen gevonden is.

Helaas is dit minder gemakkelijk gedaan dan gezegd. In Ontario alleen al zijn ongeveer 11.000 permanent wards. De helft hiervan kan zonder te veel moeilijkheden aan nieuwe en betere ouders geholpen worden. Maar de overige 5.000 stellen de C.A.S.'s en het Department of Child Welfare voor ontzaglijke problemen. Onder deze kinderen vallen in de eerste plaats de oudere kinderen. Zodra een kind de schoolleeftijd bereikt, worden zijn adoptiekansen aanzienlijk minder. Zijn karakter is dan al grotendeels gevormd en moeilijk om te buigen, daarnaast herinnert zo'n kind zich zijn eigen ouders nog goed en kan het er zelfs nog grote genegenheid voor hebben. Al deze factoren doen veel aspirant adoptie-ouders van hun adoptie afzien. Onze 'Mary's en 'Bobby's zijn niet beter af. Zij vallen onder de rubriek: "moeilijk opvoedbare kinderen" oftewel "emotioneel gestoorden". De opvoeding van deze kinderen vraagt extra geduld en liefde van de ouders plus een grote portie begrip. Helaas zijn er maar weinig ouders die dit aandurven. Dan zijn er de lichamelijk gebrekkigen; kinderen die qua gestel en karakter heel goed in een gezin zouden kunnen worden opgenomen, maar hun lichaamsgebrek schrikt de mensen af. Zo hebben deze kinderen een dubbel kruis te dragen: hun gebrek èn het gemis van een warm ouderlijk tehuis.

Kinderen van een ander of van een gemengd ras behoren eveneens tot de moeilijk plaatsbare: de negerkindertjes, de Indiaantjes, Chineesjes, Eskimootjes etc. Hoewel men de konsekwenties van een dergelijke adoptie zeker niet mag onderschatten, hebben deze kinderen evengoed recht op ouders en een eigen 'home'.

Achterlijke kinderen worden niet voor adoptie geplaatst. Voor hen is gestichtsverpleging in de regel beter. Maar een groot aantal kinderen zijn grensgevallen, de z.g. 'slow-learners', waarvoor gestichtsverpleging niet alleen onnodig, maar tevens erg verkeerd is. Zij zouden in een gezin dat geen al te hoge intellectuele eisen stelt, honderd maal beter op hun plaats zijn. Helaas behoren ook zij tot de 'ongewensten'. Adoptie-ouders die genegen zijn om twee of meer broertjes en zusjes een tehuis te geven en hiertoe ook financieel in staat zijn, zijn ook met een lantaarntje te zoeken. Zo komt het dat jaarlijks 5.000 kinderen van het ene pleeggezin naar het andere zwerven of uiteindelijk voorgoed in een opvoedingstehuis belanden, zonder dat zij ooit de zekerheid en het geluk van een goed ouderlijk tehuis leren kennen.

De Minister of Child Welfare, Mr. Louis Cecile, is daarom enige jaren geleden begonnen om deze kinderen in kranten te adverteren. Ongetwijfeld heeft U meermalen deze advertenties in Uw dag- of weekblad kunnen lezen. Misschien hebt U zich wel wat geërgerd om deze 'onmenselijke' manier om kinderen 'aan de man' te brengen. Kinderen zijn toch geen handelswaar! Nee, dat zijn ze zeker niet en juist daarom doet het Department van Child Welfare alles wat in zijn vermogen ligt om deze verschoppelingetjes weer aan ouders te helpen. En het werkt! Meer mensen gaan oog krijgen voor de nood van deze kinderen en velen gaan zich misschien voor het eerst afvragen of zij zelf hier soms ook een taak hebben. Is er voor Christenouders eigenlijk een mooiere taak denkbaar dan een ouderloos kind een gelukkig en bovenal Christelijk tehuis te geven?

Maar is het eigenlijk geen groot risico om kinderen te adopteren? Die vraag is mij al vaak gesteld. De erfelijkheid speelt toch een voorname rol in het opvoedingsproces, zult U zeggen en als het kind nu uit een slecht milieu komt of ouders heeft zoals bovengenoemde Mary of erger?

De mening dat aan de erfelijkheid het grootste gewicht toegekend moet worden, is nog een overblijfsel uit de vorige eeuw. Toen was men er van overtuigd dat het milieu veel minder invloed op het karakter van een kind had dan erfelijke factoren. Men komt daar in onze tijd echter steeds meer van terug. Men ziet nu in dat de omgeving ,gezin, straat, school, kerk, club, werk, etc.) van minstens evengroot belang is in de opvoeding als de erfelijke belasting van een kind. Omgeving en erfelijkheid zijn niet van elkaar te scheiden. Zij zijn a.h.w. door elkander geweven. Wie is in staat uit te maken welke karaktereigenschap aan de omgeving toegeschreven moet worden en welke aan de erfelijkheid? Als een kind precies zo gaat lopen als zijn vader, is dit dan aangeboren bij het kind of het resultaat van vader's voorbeeld? Hoe vaak komt het niet voor dat geadopteerde kinderen niet alleen uiterlijk op hun ouders gaan lijken, maar tevens dezelfde karaktertrekken vertonen?

De erfelijkheidsleer is zeer ingewikkeld en de professoren zijn er voorlopig nog lang niet op uitgestudeerd. Toch wil ik weergeven wat een bekend psycholoog in Chicago er van zegt, dr. Frank Freeman. Volgens hem worden uiterlijke eigenschappen geërfd (vorm en kleur van de ogen, haar, huid, etc.). Daarnaast zijn er bepaalde karaktertrekken, die ofschoon voor een groot deel erfelijk, toch sterk door de omgeving beïnvloed worden, zoals: eerlijkheid, moed, zelfrespect, trouw, standvastigheid, betrouwbaarheid e.d. Uitsluitend het resultaat van zijn omgeving zijn iemands moreel inzicht, familieleven, zijn achting voor de wet, liefde voor zijn land enz. Intelligentie rangschikt dr. Freeman onder erfelijkheid, maar het gebruik van iemands intellect is volgens hem voornamelijk afhankelijk van de omgeving. Enquetes in de U.S.A. hebben n.l. uitgewezen dat kinderen van verschillende ouders, maar opgevoed in hetzelfde gezin, meer op elkaar leken wat hun Intelligentie Quotient (I.Q.) betrof, dan broers en zusjes die in verschillende tehuizen opgevoed waren. De omgeving kan niet iemands intellect verhogen, maar kan hem wel leren een beter gebruik van zijn intellectuele eigenschappen te maken. Dit is dus nogal moeagevend, doch stelt in het algemeen elke ouder ook voor een grotere verantwoording.

Afgezien van dr. Freeman's visie weten we allemaal wel dat geen twee kinderen in één gezin hetzelfde zijn. Ieder van ons kent wel gezinnen waar een kind qua uiterlijk en gedrag volkomen uit de toon valt en waarvan dan gekscherend wordt gezegd dat 'Hij achter een boom gevonden is'. Talloze variaties zijn hierop denkbaar. De ouders kunnen beide universitair gevormd zijn, terwijl hun zoon zijn hart en zinnen op een farm gezet heeft. De vader kan een sportsman zijn, zijn kind een boekenwurm. Het ene kind kan de beste van de klas zijn, maar zijn zusje kan amper de eerste klas door. Per slot hebben we allen zo enorm veel verschillende voorouders gehad, dat deze grote verschillen in een gezin, helemaal niet zo onverklaarbaar zijn als ze lijken. Het is nu eenmaal onmogelijk — ook bij een eigen kind — om te voorspellen hoe 't op- en uitgroeien zal. Kinderen uit prima milieus kunnen op de verkeerde weg raken en de geschiedenis levert ook het bewijs dat 'slechte' gezinnen mannen en vrouwen van formaat voortgebracht hebben. Daarom moeten we ons maar niet al te druk maken over de bepaalde achtergrond van een kind. Waar het op aan komt is dit: Hoe brengen wij ons eigen of ons geadopteerde kind op? Zijn wij als ouders een goed 'risico' voor onze kinderen? Dus niet: Is het te adopteren kind voor óns een risico? Een kind is in veel opzichten hulpeloos. Het moet maar afwachten wat er met hem gaat gebeuren. Wij zijn niet hulpeloos, wij kunnen handelen, leiding en richting geven. En als Christen ouders kunnen we nog veel meer met God als onze Raadsman naast ons. Liefde, geduld en vooral ook ons gebed zijn machtige wapens om moeilijkheden te bestrijden en te overwinnen. Aanvaard adoptie daarom als een geschenk en als een opdracht. Doe er niet geheimzinnig of angstvallig over. Wees reëel. Vertel het kind rustig dat het geadopteerd is, hoe eerder U dit doet, hoe beter het meestal is. U behoeft er heus niet bang voor te zijn dat het kind nu eensklaps minder van U zou gaan houden, nu hij weet dat U niet zijn natuurlijke ouders bent. Eens zei een jongetje, toen hem dit feit onthuld werd: "I adopted? Impossible! You would never have kept me all these years with the things I have done!"

Goede ouders zijn is een van de moeilijkste taken in ons leven, maar het is tevens een bron van geluk en vreugde, waarvoor we God nooit genoeg kunnen danken. Dit geldt misschien in nog wel grotere mate voor adoptie-ouders.

Adoptie een risico? Een zelfopoffering? Hoe kunt U het zeggen: Het is een groot voorrecht!

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $ 3.00
Engagement-announcements ... $ 3.00
Marriage and anniversaries ... $ 4.00
Notifications of death ... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to our covenant God, we announce the birth of our daughter

KAREN JANE

which He has entrusted to our care.

Oshawa, March 16, 1963.

Mr. and Mrs. Harry Glas.
Evelyn.
Jacqueline.

With thanks to God we are happy to announce the safe arrival of our daughter

JUDITH LYNN

John & Herma Janssens.

A sister for
Sidney and
Paul.

Sarnia, Ont., March 18, 1963.
786 Murphy Road,

On March 20th, it pleased our Heavenly Father to add to our family a third son

PAUL RICHARD

Rev. & Mrs. J. Vriend.
David, Carol, Ruth,
Miriam, Philip.

Weight 11 lbs., 12 ozs.

Simcoe, Ont.

Op Vrijdag 15 Maart 1963 is, in zijn Heer en Heiland, na een kortstondig lijden overleden onze geliefde man, vader en grootvader

HENRIK CATIER,

op de leeftijd van 61 jaar.

Ps. 42 berijmd.

Uit aller naam:
Mrs. H. Catier.
660 Upper James St.
Hamilton, Ont.

Langs deze weg danken wij allen hartelijk voor de vele blijken van belangstelling ons betoond bij de herdenking van onze 35-jarige echtvereniging.

Familie G. VAN DER KOOY.

20 Maart 1963.
Hamilton, Ont.

Bent U in het bezit van het Middenstands-diploma en f 15.000.— contanten? Dan kunt U in het oude vaderland een best melk- en zuivelbedrijf overnemen, dat een **RUIM BESTAAN** oplevert. Mét een huurwoning.

Inl. en toezending van circulaire en omzetcijfers gaarne op aanvraag door Handelsbureau L. v. d. Kwaak, beëdigd taxateur voor de melkhandel, Plantersweg 48 LEERSUM, The Netherlands.

Engaged:

DOROTHY VANMARRUM
to
MARC STROOBOSSCHER

March 29th, 1963.
R.R. # 3,
Caistor Centre, Ont.

The Lord willing, we hope to commemorate on April 5th, the 35th wedding anniversary of our dear parents

KLAAS VISSER
and
ALICE VISSER—MUIZELAAR

We hope that God will spare them for many years to come.

Taber, Alta.:
Klaas & Grace.
Brooks, Alta.:
Agnes & John.
Taber, Alta.:
Hans & Lien.
Janny & Harry.
Chesterville, Ont.:
Diny & Sietze.
Taber, Alta.:
Dick.
Morris.

Leeuwarden 1938 — Grand Rapids 1963

April 6

With thanks to the Lord we remember the 25th wedding anniversary of our parents

CORNELIUS PLANTINGA
and
HENRIETTA PLANTINGA—HOEKSMA

May the Lord bless them and keep them for many years to come, is the wish of their four girls.

Winifred,
Wilma,
Thressa and
Shirley.

Grand Rapids, Michigan.
2184 Wealthy S.E.

Spoed.

Alleenstaande dame zoekt plaatsing als

HUISHOUDSTER

Chr. Reformed. Brieven onder no. 1580, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

YOUNG MAN

on mixed farm, 18 years or older. Apply to A. Kiers, R.R. 2, Moorefield, Ont. Phone Moorefield 2187.

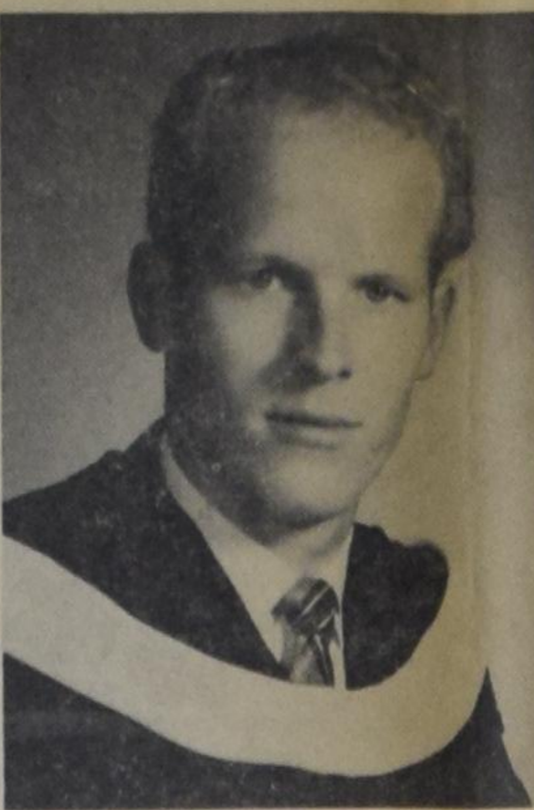
Young lady, 21, would like to

CORRESPOND

with young man, 23-26, reasonably well educated and of a city location, Western provinces preferred. Snapshhot will be welcomed. Write to no. 1582, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

MIDDLE AGED WOMAN

would like to take care of a motherless family and is immediately available. Address all correspondence to Rev. G. Bouma, 857 Riverside Drive, London, Ont.

EEN EERVOLLE BENOEMING

Ook al kennen wij elkaar niet allen persoonlijk, wij gevoelen toch dat wij gezamenlijk dankbaar kunnen zijn, wanneer een van ons tot een belangrijke en verantwoordelijke post geroepen wordt. Mr. Harry Vander Laan, zoon van onze abonnee Mr. en Mrs. H. Vander Laan, R.R. 3, Granton, Ont. is benoemd tot professor "in the department of pure and applied mathematics and astronomy' 'aan het University College of Arts and Science van de University of Western Ontario.

Mr. Vander Laan verkreeg zijn "B.A. degree in honours" aan de universiteit van Western Ontario in 1960. Hij won een scholarship voor vier jaar van de International Nickel Company en toen hij gradueerde won hij de Dillon Medaille. Hij werkt nu aan zijn doctorsgraad in de Filosofie en gaat begin Juli naar Nederland, teneinde zijn studie in filosofie aan de Vrije Universiteit te Amsterdam voort te zetten. Mr. Vander Laan hoopt in 1964 naar Canada terug te keren.

Wij bieden de nieuwe professor gaarne onze welgemeende gelukwensen aan. Wij delen niet alleen in de blijdschap, maar wij wensen tevens uiting te geven aan de dankbaarheid, dat uit onze eigen kring nu reeds dergelijke leidinggevende personen naar voren komen.

Gevraagd:

SINGLE MAN

voor dairyfarm. Moet goed met vee en melkmachine om kunnen gaan. Kost beschikbaar, goed loon. Schrijf Mr. Auke van der Meer, General Delivery, Newcastle, Ont.

EXPERIENCED CARPENTERS WANTED

Call Holland Home Builders, Mount Pleasant P.O., Ont. Phone 484-2952.

NET MEISJE

Chr. Ref., 28 jaar, zou graag een taak op zich nemen in moederloos gezin, of daar waar haar hulp erg nodig is. Schrijf aan no. 1583, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat, B, Hamilton, Ont.

Widow, Christian Reformed, has

ROOMS AVAILABLE

in large house for retired couples and single old people. Central Ontario. Good care, pleasant surroudings and reasonable rent. Reply through number 1579 in care of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat, B, Hamilton, Ont.

Yearbook 1963
Christian Ref. Church

Aan het zo pas verschenen jaarboek van de Chr. Ref. Church ontlenen wij het volgende:

Het aantal leden per 1 Jan. 1963 bedroeg 256.015, een toename over 1962 van 5.081. Het aantal belijdende leden steeg van 131.332 tot 133.870, een toename van 2.538.

Het aantal gemeenten steeg van 572 tot 585. Verder worden vermeld 41 ongeorganiseerde kerken, of, beter gezegd, Evangelisatieposten.

Het aantal dienstdoende predikanten bedraagt 463. Verder zijn er werkzaam voor Home Missions 46. Indian and Foreign Missions 45, bij gemeentelijke Evangelisatiearbeid 17, bij Onderwijs 35 en bij speciale kerkedienst 22.

Het aantal emeriti predikanten bedraagt 85. Totaal aantal predikanten 722.

23% Van het aantal leden der Chr. Ref. Church woont in Canada.

Provinciegewijze vermeld zien we de groei over 1962:

	1 Januari 1962			1 Januari 1963		
	Kerken	*Pred.*	*Zielental*	*Kerken*	*Pred.*	*Zielental*
Alberta N.	14	12	7.006	15	15	7.179
Alberta S.	14	9	3.874	14	11	3.983
B.C.	20	15	6.453	21	15	6.721
Saskatchewan	2	2	305	2	1	313
Manitoba	4	4	1.655	4	3	1.712
Ontario	79	63	37.988	82	65	39.026
Quebec	1	1	366	1	1	406
N. Brunswick	1	1	90	1	1	114
Nova Scotia	4	3	636	4	2	718
P.E.I.	1	0	101	1	1	120
Totaal	140	110	58.474	145	115	60.292

De Evangelisatiearbeid in de Chr. Ref. Church in Canada is nog in het beginstadium. Toch is er een langzame groei en misschien komt de tijd naderbij dat ook de kerken in Canada meer gebruik gaan maken van de werkkrachten, die geregeld klaar komen van The Reformed Bible Institute.

Naast Rev. M. Vrieze, die als Evangelisatiepredikant werkt in groter Edmonton werkt thans Rev. E. H. Holkeboer onder de German Ref. gemeenten van Duffield-Stoney Plains. Mogelijk dat door deze arbeid deze gemeenten mettertijd zich zullen aansluiten bij de Chr. Ref. Church.

Als full-time workers worden verder vermeld Mr. T. G. Baarsma voor First Vancouver, Mr. J. Reedijk voor de Lethbridge church, Mr. Peter Tanis, werkzaam voor Neerlandia te Tawatinau en Mr. Henry Boehm, werkzaam voor Hamilton I.

A. Bisschop

EVERYONE IS INVITED TO ATTEND!

Prof. Dr. H. Evan Runner to address C.L.A.C. Convention on Saturday, April 20th, in Toronto

Prof. Dr. H. Evan Runner, professor of philosophy at Calvin College, will address the national convention of the Christian Labour Association of Canada. Dr. Runner will deliver his educational address during the afternoon session. He will speak about: "THE HISTORICAL TASK OF THE C.L.A.C."

This address will be a significant contribution for a better understanding of the place and task of the C.L.A.C. No Christian can afford to miss Dr. Runner's inspiring message. Christian young people would do well to make it a point to attend this educational session!

The speaker is well qualified to speak about the task of the C.L.A.C. All who have heard Dr. Runner at the Unionville conferences or other meetings will agree that he is a dedicated Christian scholar who has a prophetic insight into the meaning of the Word of God. This will be an excellent opportunity for all to hear an instructive address about the Christian approach to labour.

The convention will be held on Saturday, April 20th, in the Rexdale United Church, corner Islington Ave. North and Elmhurst Drive (just north of highway 401), in Rexdale (Toronto). You are invited to register at 9.30 a.m. The business session begins at 10.00 a.m. The educational session will get under way at 1.30 p.m.

All interested in the Biblical approach to labour and labour relations are cordially invited to attend this inspiring convention. It promises to be even better than the spirited conventions of previous years!

Plan to be there and bring others!

(Ingez. med.)

Geen visa meer voor bezoekers uit Nederland

De Minister van Burgerschap en Immigratie, Hon. R. A. Bell, heeft bekendgemaakt, dat vanaf 1 april a.s. bezoekers uit Belgie, Duitsland, Luxemburg en Nederland geen "non-immigrant visa" meer nodig hebben, indien zij een bezoek aan Canada brengen van drie maanden of korter.

Deze maatregel wordt genomen om het voor toeristen en bezoekers gemakkelijker te maken ons land te bezoeken. Als zodanig maakt hij deel uit van een program op lange termijn om reis-formaliteiten te vereenvoudigen, nu de ervaring leert dat dit meer practisch is.

CHRISTIAN CC COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 nd 547-1489.

What is the Church?

BY REV. L. DOEZEMA

Perhaps some would ask the question cynically and formulate the question, Where is the church? instead of, What is the church?

In certain crises in our modern world the criticism has been made that the church failed to perform any worthwhile function in our society. Christianity was not effective in the world to prevent world wars or rehabilitate nations and people, it is argued.

In our world there are many organizations, some initiated by private funds and individuals and others under the direction of nations that seem to be more effective in bettering the human race in its misery. Recall the programs for peace by the nations. These were often supported by churches but the planning and direction was by governments. Governments have entered into the sphere of relief and rehabilitations. Racial tensions have been adjudicated by our courts before churches have uttered their voice about segregation. UNICEF and UNESCO are organizations from the United Nations. The Peace Corps goes out from the United States government. The Red Cross is a community and international organization which performs a tremendous work in the world. There seems to be a displacement of the efforts of the Christian church and in view of this some have asked, Where is the church?

The editor of Christianity Today asks the question with respect to moral issues for example of smoking that the government has concerned itself with while the church is silent.

Experts in various fields, university professors, are consulted and their advice is the counsel that seems to guide men. Ministers who have had a special training in one of the sciences, especially sociology and psychology, are the prominent voices that are given attention in religious circles.

Although the great work of the church in its mission of mercy and of spreading the Gospel, — that was so great in the last century in the Asian and African countries still goes on, we may well pause and ask what is the church and what is her calling and opportunity for service in world affairs today?

We do not ask this question with the cynicism of Pilate who asked with respect to Truth as Jesus spoke of it, "What is truth?" We ask in faith which acknowledges that the church of Jesus Christ is the most important reality there is in the world today.

This claim does not rest upon human pride, nor can we boast of the church's accomplishments in comparison with those of other organizations' accomplishments. It is important because it will serve as the real channel for reaching people for propaganda purpose. Too often the church is recognized because of its potential to reach so many people for the pet projects of humanity.

In fact, we acknowledge that there is much that needs renewal and reformation in the church. Our claim to the church's being the most important reality is not related to human optimism nor pessimism.

In asking what is the church, we cannot deliver an easy and handy answer that will be comprehensive enough for our every use. Our confessions do express some of the essential points but we admit that we need the Scriptures to understand our confessions and that the confessions must never be used unless in conjunction with the Scriptures. The Scriptures are the source and are deeper and broader than our confessions; and life's changing situations call for renewed examination to give something of a satisfying reply to the question concerning the nature of the church. A mere recitation of the contents of our confessional response is not sufficient. Our quest for an answer will take us to the confessions to be sure, but we will seek more than an exegesis of these important responses of the church itself. As the question lives in us we will realize that we need to stand alongside of these brethren of the past and reflect upon the great mystery of the revelation of the church in the Bible and as it has come to us in Church history.

The Church must be viewed in the light of the work of salvation. The work of salvation requires that we consider the works of God in creation. Both creation and recreation belong together. Recreation brings us to the promises of the future and the fulfillment of these promises. Eschatology, as the concern about the "last things" is called, cannot be ignored in any consideration of the Church.

These points of view, namely the confessions of the past and our present view of the curch in our contemporary situation and our searching of the Scriptures in the light of its total revelation, we shall find are the concern of contemporary thinkers. Contemporary thought cannot therefore be ignored. As part of the modern world we should continue to learn from contemporary thinkers and theologians.

No one person or local church will be able to work out this question. It is a task for the entire Christian community. Much thought must be given to it. Much is given to it now. The propect of reflective thinking may alarm some and tend to evasion of the labor or research and conversation. On the other hand some who are inclined to quiet thought and reflection will lose contact with those who seek to have answers for the pressing problems of life's calling.

Nevertheless, both will be pressed to give an answer, for life is that way. Real life does not wait for the whims and fancies of man nor of the church. The Lord of life calls us to face reality of the present and the future whether we are ready or not. What think ye of the Church? is very closely related to the question, What think ye of the Christ? In this lenten season the question of the church is not irrelevant. At no time or on any occasion in which vital issues are discussed is this question of the nature of the church ever out of place.

The question presses itself upon us in our church life in our local community. We yearn and pray to fulfill our task as Church in the work of Evangelism. It is not only a question of making our own church of significance in the affairs of our village or city, but it is a matter of having the Christian community itself make an impact upon the community.

While engaged in such efforts to witness for Christ we cannot proceed with any satisfactory approach unless we have some understanding of our relation to other church communions. We find that the general classification of liberal and conservative does not always give us the complete and requisite clue to an effective relationship that answer the question, what is the nature of the church? With the various denominations must we continue the theological dialogue to know what the church is before we can be the church? Are we true to the New Testament pattern of the church in our present multiplicity of church organizations? Need we follow the New Testament pattern?

In a denomination we face the problem of the church organism and institute. What is their relation to one another? Just what is meant by this distinction? How is the distinction forgotten at times? There are certain points that we guard against any intrusion of the church institute into our affairs. For example, when this paper has as its claim to serve the Canadians without making it a church paper. At the same time we cannot deny that it fulfills an important role in the life of the members of the churches. Why is a distinction made between organism and institute and how does that help us in the question with which we started out with?

Admittedly answers are difficult. But the approach is made if we ask the question and continue to probe with more questions. In seeking we shall find.

Let's Play Chess

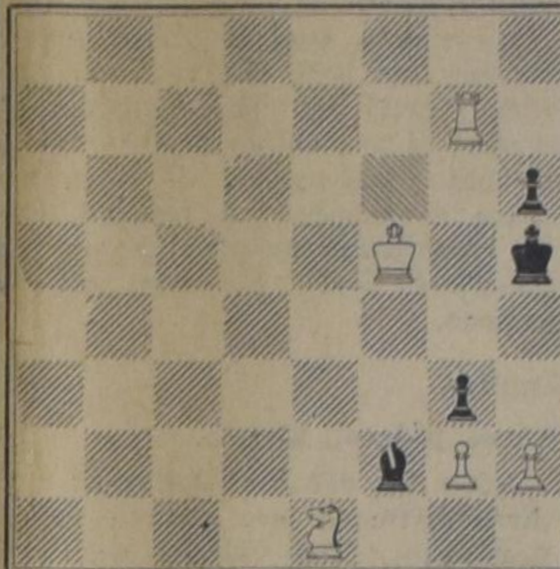
Editor: Mr. C. HESS

THIRD SERIES OF PROBLEMS IN MARCH

No. 56

Author: S. Loyd.

Black: 4 pieces

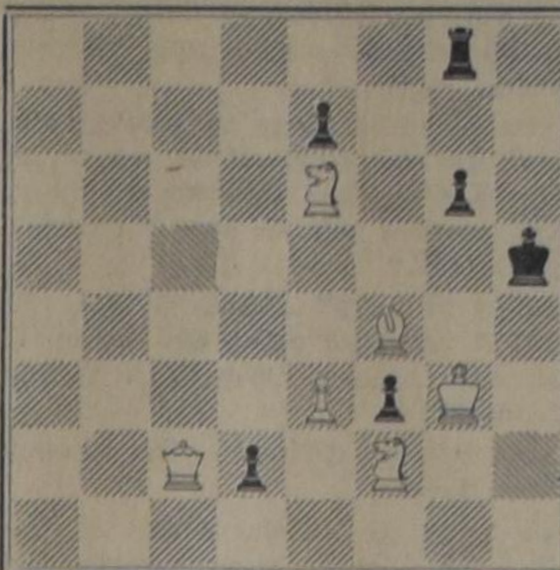
White: 5 pieces

White to play and mate in 3, 4 and 5 moves (see Notes!) 12 points.

No. 57

Author: A. Abela.

Black: 6 pieces

White: 6 pieces

White to play and mate in 2 moves. 2 points.

NOTES

1. Problem No. 56 is the heart of a wellknown chess story, published in 1859. Imagine a battlefield where the battle was almost finished. Only a few soldiers were still shooting. In a tent two high-placed officers, General Courage and Marshal Fearless, who were certain of the triumph, allowed themselves time for a game of chess. The position was just as shown in No. 56. Mr. Courage, who played white, announced mate in 3 moves, but just at that moment a stray bullet entered the tent and took along the white Knight from the chessboard. Courage did not even wink his eyes and said, "Well, I can do without that Knight: you still will be mated, however, in this new situation I need 4 moves". Then a second bullet came flying into the tent and knocked the white Pawn at KR2 to the floor. Without any sign of fear Courage said quietly, "Never mind, that Pawn can be left out, too, but now I announce mate in 5 moves".

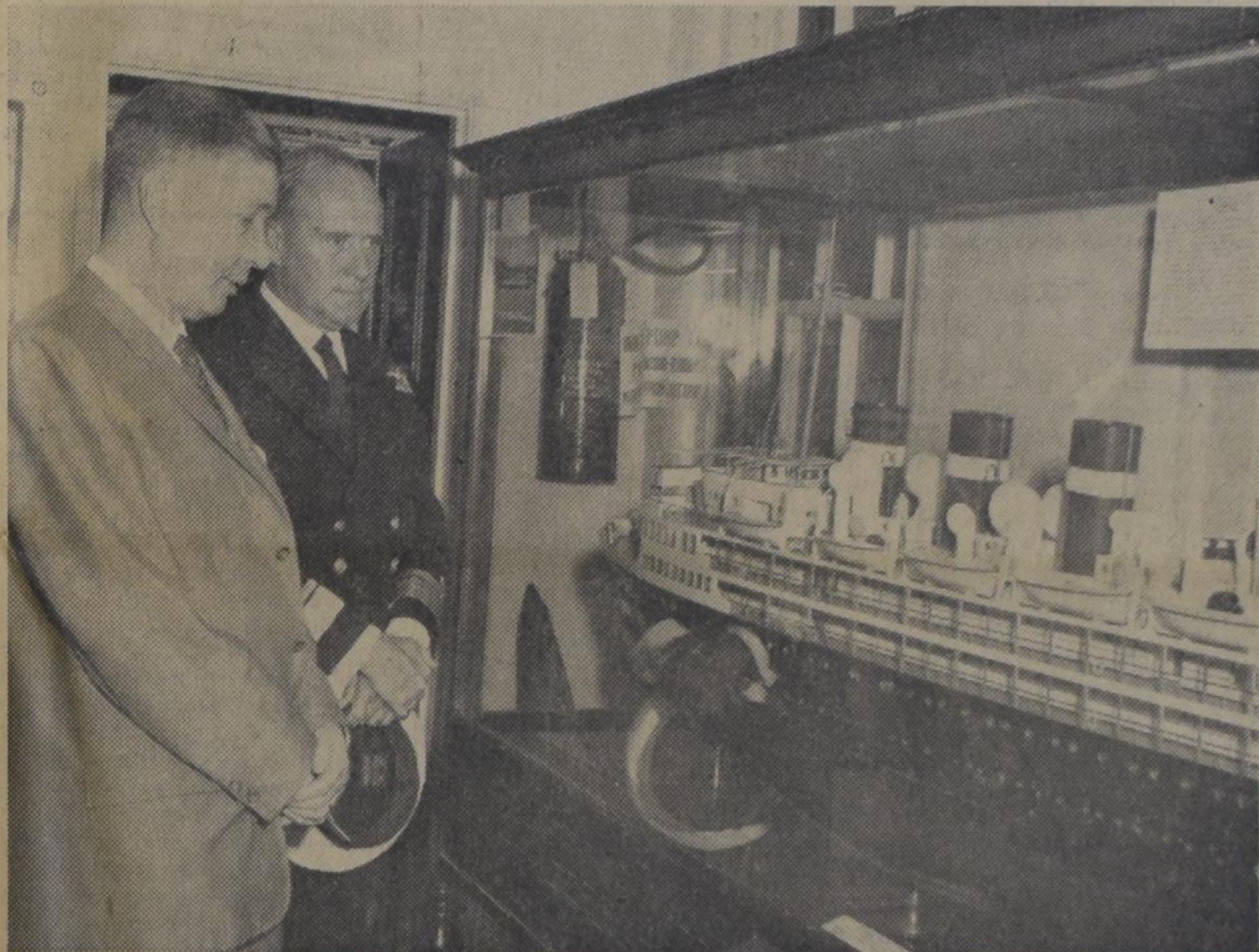
So far the story, but watch out now. We have 3 problems in 1 before us: A. mate in 3 moves; B. without NK1, mate in 4 moves; and C. without NK1 and PR2, mate in 5 moves. You should indicate the complete description of these three solutions, possible threats and variations included, and you have a big chance to make lots of points this time.

2. No. 57 is a very regular problem, not too hard, although not especially made for beginners. Indication of the key-move is sufficient.

3. Send the solutions of all March problems (No. 52 thru 57) to the editor personally, not later than the 20th of April. The maximum available this month is extraordinary high, namely 26 points. I wonder whether this will cause important changes in the ladder.

CORRESPONDENCE

In reply to a letter from Rients Boorsma, I like to refer my correspondent to Christian Courier of Dec. 7, 1962, where you will find answer to your first question. Further information of how to play chess is available in most Public Libraries. Last week I wrote in this column about the subject "How to solve a problem". If you do not have the issue of Dec. 7 at hand, ask the Publisher whether he can help you. Maybe the best for you is to join our contest as soon as possible.

The Maritime Museum of B.C.

Te Maritime Museum of British Columbia is situated on Esquimalt Road on the slope of Signal Hill, a short distance from the entrance to HMC Dockyard, Esquimalt. The museum occupies two former Army houses constructed at the turn of the century out of bricks brought round the Horn in sailing ships from England. The thick walls, the numerous, tiny fireplaces, the high ceiling and narrow rooms inside a red brick exterior could easily be duplicated in any British service town.

What was the British Army doing in Esquimalt? It is not generally known that until some 50 years ago the British taxpayer bore the expense of protecting Canada's West Coast. On Signal Hill was a battery of coast-defence guns, down below was an ordnance jetty, and the officers and men who manned the guns worked and lived in several buildings and homes nearby. In 1906 Canada agreed to supply the garrison in Esquimalt and in November 1910 the dockyard was transferred from the Admiralty to the Canadian Government.

On April 18, 1955, the Naval Maritime Mueseum, Esquimalt, was opened to the public. The Robert Sutcliffe Memorial Room contains a unique collection of pictures, photographs and models of sailing vessels of various types and nationalities. As a boy, Mr. Sutcliffe went to sea before the mast. His first cruise away from England lasted nearly three years and brought him to the Pacific Northwest in the 1890s. His love of the sea and of sailing ships found later expression in his collection, which was for some years on display at Cordova Bay. Now it has a proud home in our West Coast Museum to remind us of the glorious days of sail, and of the stout men who manned those lovely ships.

The Sutcliffe Room led to other rooms being set apart for a particular purpose. The first room was called the Captain Cook Room for the excellent reason that Captain James Cook, RN, established Britain's claim in the Northwest Pacific when he landed at Nootka in 1778.

Cook's men traded with the Indians, and when they reached the China Coast, after their voyage of exploration and survey in the North Pacific, they sold their furs to the merchants. Great interest was aroused, especially by the rich sea-otter skins and in 1785 the first trading ship, a 60-ton brig, under Captain James Hanna, reached Nootka from Canton, China. This initiated a series of trading expeditions, which increased in number during subsequent years.

The second room was the Vancouver Room after Captain George Vancouver, RN, who came to the Pacific in 1790 to explore the coast in search of the elusive Northwest Passage, and to receive from the Spanish authorities at Nootka the return of British territory.

The Vancouver Room contains many items. For a few days in 1914 British Columbia had her own private navy—two small submarines, named CC1 and CC2, which were purchased privately and secretly from builders in Seattle. A cabinet of exhibits recalls this incident.

In the history of the Royal Canadian Navy only one officer has attained the high rank of admiral, RCN. We are proud and fortunate to have the full dress rear-admiral's uniform of Admiral P. W. Nelles, CB, RCN.

In 1910 the Naval Service Act was passed by the Canadian Government and the Canadian Navy (not yet Royal) came into paper being. To implement the act two old cruisers — Niobe and Rainbow — were acquired from Britain and brought out to the Atlantic and Pacific Coasts respectively by officers and men recruited in the United Kingdom. Two days after the Rainbow arrived in Esquimalt the RN Dockyard was transferred formally to the Government of Canada (November 9) and it could be said that the Canadian Navy of the Pacific was a reality. To remind us of these historic days there is the summer uniform and sennit, complete with hatband, of Able Seaman Ford, of HMCS Rainbow.

The Maritime Room came next. It contained a century full of relics of sailing, exploring, sealing, whaling, lumbering and trading. The first steamship in these waters was the Hudson Bay Company's SS Beaver. We had a section filled with relics of this well-known ship. For many years an important aspect of West Coast life was the sealing fleet. Some small part of this almost forgotten past is recalled by the figure-head of the sealing ship Dragon.

Whaling, too, was an important maritime side-line. Some years ago HMCS Sussexvale brought back from the Queen Charlotte Islands a rusted harpoon to add to our collection of instruments used in this business.

For our Boys and Girls

After many hours of looking through and reading all the piles and piles of letters received for the "Holiday Contest", we have one thing to say to all of you. Your drawings, colouring, letters, and stories and poems were nicely done. Might not some of you consider being artists, poets, reporters, writers, etc.?

But what happened to some of you when it came to solving the riddles? Did you find them difficult? In the first riddle we found that the answers had poor Captain Kid spying everywhere from Holland to Timbuctoo. However, the correct island was "Corsica". Let's all check up on our geography, O.K.?

In the second problem "The Strange Flowers" 1 and B was the tulip; 2 and D was the eyelet; 3 and A was the rose; and 4 and C was the maylily. Have any of you ever seen a tulip with thorns on its stem? We had one in the contest!

The problem "What tree is this" was not too difficult. The answer was leaf No. 2 belonging to the birch tree.

Our snake charmer had 9 reptiles come up at the sound of the flute. Those of you who answered 7 or 8 were mostly girls and didn't want to find anymore snakes than necessary, right?

There were several ways in which the wise lamb could get to his daisies. Here are some:

3—1—8—6—2—4—7—3—5—5—1
3—1—8—9—1—3—2—7—1—9—1
3—1—8—6—2—3—4—7—1—9—1
3—4—2—6—2—7—4—2—3—1—1—9—1

However, thanks to some of you, our little wise lamb never did get to eat the daisies. We guess by now he must have starved.

Here follow the results of the contest:

GIRLS 9 YEARS OLD:

	Age	Points
WINNER: Miss Cobie Flonk, Emily St., Newcastle, Ont.	8	90
Miss Rita Niebuur, R.R. 2, Newmarket, Ont.	8	87
Miss Ann Louise Bosma, 2100 - 56th St., R.R. 2, Ladner, B.C.	8	87
Miss Juliana Zandstra, R.R. 4, Ladner, B.C.	8	85
Miss Evelyn DeVries, R.R. 1, Caledon-East, Ont.	8	

Evelyn, it was rather difficult to mark your contest since you entered only 2 answers. In our next contest, if you are unable to get a copy of our paper from a neighbour, please feel free to write us for an extra one.

GIRLS 9 & 10 YEARS OLD:

WINNER: Miss Marilyn Kooger, R.R. 1, Cannington, Ont.	10	97
Wilma Luymes, 10760 - 64th St., R.R. 1, North Surrey, B.C.	10	96
Tena Zee, Penhold, Alta.	10	95
Anita Oosterhoff, Box 251, Telkwa, B.C.	10	95
Annie Heykoop, R.R. 1, Wainfleet, Ont.	9	95
Betty Kingswood, R.R. 1, Wallacetown, Ont.	9	93
Gertie Deen, R.R. 2, Drayton, Ont.	10	90
Julia Fayer, R.R. 4, Bowmanville, Ont.	10	90
Margaret Thalen, R.R. 2, Ingersoll, Ont.	10	90
Coby VanderGaast, R.R. 4, Bowmanville, Ont.	10	88
Connie Boonenberg, P.O. Huttonville, Ont.	10	88
Marjory DeVries, R.R. 1, Caledon-East, Ont.	9	

Marjory, as we said to your sister, it was rather hard to give you a fair point, as you could only answer 3 parts to the contest.

GIRLS 11 & 12 YEARS OLD:

WINNER: Joan Luymes, 10760 - 64th St., R.R. 1, North Surrey, B.C.	11	95
Wilma Schuurman, R.R. 2, Branchton, Ont.	11	94
Mary DeVries, 11399 Trunk Rd., R.R. 1, North Surrey, B.C.	12	94
Yoke VanderGalien, R.R. 3, Eganville, Ont.	12	93
Jeanette VanderBeek, Quarry Rd., Beamsville, Ont.	11	93
Trena Aukema, 10127 - 79th St., City (?)	11	92
Bonnie Sipkema, 5355 Q.E. Highway, Burlington, Ont.	11	92
Annie Post, R.R. 1, Chesterville, Ont.	11	92
Catharine Brink, 424 Gillette St., Prince George, B.C.	12	91
Geraldine Bazuin, R.R. 3, Hannon, Ont.	11	91
Alice, VanderHeide, Hope St., Hastings, Ont.	11	90
Ann Buter, 1261 Cathcart Blvd., Sarnia, Ont.	12	90
Dianne Sikkens, R.R. 2, St. Ann's, Ont.	11	90
Frances Bouma, Leithe, Ont.	11	87
Nynka Greidanus, R.R. 3, Orillia, Ont.	11	87
Susan Holtrop, R.R. 1, Canboro, Ont.	11	87

GIRLS 13 AND OLDER:

WINNER: Miss Ria Veldstra, 613 #8 Hwy., Fruitland, Ont.	14	95
Gerdy Bansberg, 221 Poplar Ave., Winnipeg, Manitoba	14	94
Cobie Westendorp, R.R. 1, Athens, Ont.	16	93
Helen Reitsma, 1822 Upper James St., Hamilton, Ont.	14	93
Winnie Vannetten, R.R. 1, Jarvis, Ont.	13	90
Bertha Stolte, Alhambra, Alta.	13	90

BOYS 7 TO 10 YEARS OLD:

WINNER: Mr. Dick Kuiperij, R.R. 1, Acton, Ont.	9	97
Nicky VanDijk, Gen. Del., Fort William, Ont.	10	96
Fred Moes, R.R. 3, Hagersville, Ont.	10	93
Herman Van 't Voort, 515 Nelson St., Wallaceburg, Ont.	7	91
Frank Kooger, R.R. 1, Cannington, Ont.	9	90
Gerard Beerda, Box 1076, Smithers, B.C.	8	89
Jack Dekker, 71 Lorne Ave., Chatham, Ont.	9	89
John Luymes, 6819 River Road, R.R. 3, Ladner, B.C.	9	89
Donald Miedema, R.R. 1, Jarvis, Ont.	10	85
Richard Bouma, Box 602 Base Line, Bowmanville, Ont.	10	85
Jack Beeksma, R.R. 2, Ancaster, Ont.	9	83
Fred Knoppers, Peers, Alta.	10	80

BOYS 11 & 12 YEARS OLD:

WINNER: Mr. Ben Hovius, 404 John St. S., Aylmer, Ont.	12	95
Brennie Miedema, R.R. 2, Fort William, Ont.	12	91
Bill VanGeest, 90 Lakeport Rd., St. Catharines, Ont.	11	90
Alfred Wisselink, R.R. 1, Pitt Meadows, B.C.	11	89
Jack Klinker, 340 Ellor St., Strathroy, Ont.	11	87
Henry Stevens, R.R. 2, Drayton, Ont.	11	87
Clarence Bolt, 5111 Central Ave., Ladner, B.C.	11	85
John Post, R.R. 1, Chesterville, Ont.	12	85
Ian John Drok, Box 238, Nanton, Alta.	12	85
John Lopers, R.R. 2, Alma, Ont.	11	80

BOYS 13 & 14 YEARS OLD:

WINNER: Mr. Bauke Jan Seldenthuis, R.R. 4, Thamesville, Ont.	14	93
Albert Zee, Penhold, Alta.	13	91
Henry Ronda, R.R. 2, Fort William, Ont.	13	90
Jim Vriend-Koen, Houston, B.C.	14	90
Jopie Westendorp, R.R. 1, Athens, Ont.	14	88
Cornelius Post, R.R. 1, Chesterville, Ont.	13	88

The winners in the various age groups should have, by this time, received their prizes.

The following five persons had forgotten to give their age to us, therefore, we are unable to put them into any category.

P. Daling, Norwood, Ont.
Jim Bezemer, R.R. 2, Fruitland, Ont.
Peter Reitsma, R.R. 1, Nestleton, Ont.
Marilyn Vandenberg, R.R. 2, Oakwood, Ont.
Margaret Reitsma, R.R. 1, Nestleton, Ont.

Many of our contestants have mentioned whether or not we get tired of looking at all the different stories, drawings, and poetry, etc. May we assure you that we enjoyed each and every one of them and hope that you are looking forward to the next contest as much we are.

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No. 15

A NAZARITE UNTO GOD

Judges 12:8—13:25.

Background Notes

All emphasis must fall on Samson this time. The other judges mentioned in this Bible portion cannot give occasion to much discussion because we are not informed about them. We can pay attention only to their desire for royal honor and splendor as it is expressed in the text.

Sampson is unique among the judges. Without any help he fought against the enemies of the Lord. Therefore he is called the Typical judge. In his lonesome struggle he typified the Christ, the mighty one of Israel. Samson is the only judge about whom the Bible says that he was a Nazarite unto God. Moreover, he is the only one about whom we have a birth story. Also in these respects he was a Type of the coming Savior. We may learn from this story that we have a mighty Lord and King.

On the other hand the life and deeds of Samson reveal that the power of God is made perfect in weakness. Although this man was a Nazarite unto God, he was a great sinner. Samson cannot be our Savior. Samson himself called for a stronger and a better one than himself.

He was a typical judge even in more than one sense. In him we can see both the best and the worst in Israel. Francis Breisch says rightly in "The Kingdom of God", that Samson's life is also typical of the children of Israel. In one sense Samson was the ideal Israelite, the picture of what Israel should have been. In another sense he symbolized Israel's actual behavior in sin and apostasy. By committing spiritual adultery and going after other gods, Israel sacrificed God's blessing and was oppressed by the surrounding nations.

Outline

Three judges, 12:8-15.

After the death of Jephthah a period of 25 years followed in which three different men judged the people. The first one was Ibzan of Bethlehem. This village was probably located in Zebulun, because the other Bethlehem, the place where our Savior was born, is regularly distinguished in the Bible as Bethlehem of Judah or Bethlehem Ephrata. In a way, he ruled as a king, giving his thirty daughters in marriage and bringing home thirty other girls in their places from abroad as wives for his thirty sons. Did this Ibzan do more for the wellbeing of his own family than for the wellbeing of his people? About his successor Elon we know absolutely nothing in particular. The third one is Abdon, the son of Hillel. Also in him the desire for earthly glory is evident. Compare this attitude with Philipp. 2:6 and 7. What does this mean for our life as believers?

Samson's birth a. Time and situation. 13:1.

Notice first the word "again" in the first sentence. God had delivered His people so often, but they sinned again. No wonder that punishment followed. Does this rule still hold for today? Now the Lord delivered them into the hand of the Philistines. More details about that oppression are described in 1 Sam. 4, 5 and 6. Even Samson did not decide the battle. The Philistines were definitely defeated by Samuel, see 1 Sam. 7. Do not forget that the struggle against the Philistines took place in the land to the West of the Jordan in the same time when Jephthah, in the power of God, was delivering the tribes on the East of Jordan from the oppression of the Ammonites. Do you think that God's punishment in those days became heavier because of the growing sins of the people?

b. The angel and Samson's mother. 13:2-7.

The Lord sent an angel to Manoah's wife to announce the birth of a son. You understand what the messenger said better if you read Num. 6:1-8. Notice that there is one difference, namely the warning against defilement from contact with the dead, which does not seem to have been enforced in the case of Samson. From the message it is clear that the Lord did not forget His people. He raised up a new deliverer, born in a miraculous way. Show the clear prophecy in this fact. God would raise up the true Deliverer in the birth of Christ His Son! Samson should be a Nazarite. This would have consequences for his mother too. Explain the lesson in the message: we can obtain deliverance from our foes only by seeking after a life of dedication and consecration to the Lord. What do you think about the sentence, "He shall b e g i n to save Israel"? Who would defeat the Philistines? And Who would bring forth complete and everlasting deliverance? The woman told her perplexing experience to her husband. Did she really understand who had visited her?

c. The angel and Samson's parents. 13:8-23.

Manoah knew what prayer is and He believed in the Lord. He prayed that the Lord would let "the man of God" come to them again. What did Manoah expect from a second appearance? The angel of the Lord appeared again indeed to the woman when she was sitting alone. She hastened to fetch Manoah. Now both of them could talk to the stranger. Do you see any difference between the first and the second message? The further story serves to let us know Who this angel was. Manoah treated Him as a prophet. The answer in vs. 16 was sufficiently clear; Nanoah should have understood it, but he did not. He even asked for "the man's" name. Then the revelation followed. The word used in the answer is of course not the proper name of the angel of the Lord, but expresses the character of His name and the peculiarity of His nature. Wonderful. Do you remember what Isaiah said about Him in 9:6? Now we know that this stranger, who visited Samson's parents was Christ Himself, as can be derived from vs. 20 and 21. Pay much attention to these verses. How do you appraise the following discussion between Manoah and his wife?

d. The promise fulfilled. 13:24-25.

The boy, whom the woman bare, received the name of Samson. The name means the strong or daring one. He grew under the blessing of God. Apparently we do not need to know more about his childhood. When he had grown up, the Spirit of the Lord began to thrust him. Realize that God wanted to use this life. The chapter shows what God was doing. Therefore Samson was seized by the Holy Spirit and impelled to commence the conflict with the Philistines. Do you know another important servant of the Lord, who waxed strong in the Spirit, and was in the desert till the day of his showing unto Israel?

FROM THE MAILBAG:

The Professional Engineers

Dear Sir:

After publishing my letter in the February 15 issue, another letter appeared in this paper on March 1, written by the Executive Director of the Association of Professional Engineers in Ontario.

I was pleased to notice this, because the position of the writer is subject: "Shortage of Engineers" a guarantee that accurate information can be given. He undoubtedly is more qualified to write about the subject: "Shortage of Engineers" than I am. His answer to my letter was completely in line with my purpose: to supply accurate information to those who are considering engineering as a future profession and to correct inaccurate statements. My field of observation being limited, some of my statements appeared to be inaccurate, and thus I appreciate correction of a one-sided view.

Mr. Medland however did not present any convincing arguments that there is a shortage of engineers. He further agreed that the Ontario Association has set such a high standard for professional engineer, that Netherlands' applicants are only admitted without examination when they are Delft University graduates. We know that this University prepares for a more advanced engineering education than the B Sc degree. Why not accept Eindhoven University graduates or those from the different Engineering Colleges who obtained professional standing after meeting the requirements of the Board appointed by the Dutch government; these requirements have been endorsed by:

1. Royal Institute of Engineers in the Netherlands.
2. Society of Delft Engineers.
3. Netherlands Institution of Professional Engineers and Graduates of Engineering Colleges (affiliated with European Federation of National Engineering Associations).

Mr. Medland has supplied us with some very informative data and I am certain that many readers will appreciate his answer to the above question. I also like to invite him to answer a few more questions which come up when it it true that the situation is so different from my description:

a. Why is the number of engineering students decreasing year after year and also the number of applicants for registration, while Canada's population is growing rapidly?
b. Can it be explained why Canada loses many engineers every year to the United States when the position at home is so favourable?
c. Did Mr. Medland believe that he was giving accurate information by showing income figures of Professional Engineers ONLY, including the self-employed, considering that I mentioned "many electrical engineers, even those with a professional degree but employed by others."

In connection with the last question I would like to note that an income of $6,400 for the lower ten percent is obtained by engineers who have four to eight years of experience after graduation, in order that they may qualify. Such an income is equal to the income of a 20 year old journeyman electrician who averages $3.20 an hour.

Before I sign with my initials I wish to express that I do not represent any organization and that I am more concerned that accurate facts are being given than seeing my name printed in this paper. Sincerely yours,

C.B.

Number Thirty-five of a Series

A NARROW ESCAPE

by Ineke Parlevliet

January 1945

At this moment the bell rang again, even louder and longer. Mrs. van Dongen started to move slowly to the door. "Now we'll get everything all over again, "she thought desperatedly. "A thorough search accompanied with curses, snarls, orders and commandos, the house looking topsy-turvy . . . And if they find Dick, who knows what they will do to him this time . . . back to prison or to a worse camp yet, or . . . "O, God, please help him, spare him!"

Now the bell rang for the third time, steadily, without intermittance.

"It's all my fault . . . I suggested that Dick stay, now that Wieske was here, instead of going with Molenaar's truck," Mrs. van Dongen thought, almost sick with worry and tension. She took a deep breath and then opened the door.

"What's going on here?", one of the soldiers barked. "I've been ringing this blasted bell for minutes now. Couldn't you open up right away? We've more to do than call just here for skates. The whole street has to be done this morning . . ."

"Skates? Skates? You want to have skates?" Mrs. van Dongen repeated in a tone as if the soldiers had just invited her to a tea-party at the Ortskommandantur. She was completely taken by surprise.

"Every citizen has to turn in his skates today. This is an order from the Ortskommandant in the name of our Fuehrer. Heil Hitler!", the other soldier declared stately.

"I see . . . I see, gentlemen . . ." Mrs. van Dongen answered, but in fact she did not see it at all. She was too overwhelmed to comprehend the request of the soldiers. She felt as if she was awaking from a terrible nightmare in a caressing bundle of sunbeams: warm and comfortable and as light as a feather.

"Get those skates, hurry up!", the first soldier ordered.

"Yes, I will . . . I will . . . You mean just skates don't you? Wooden, brown skates with leather straps?" Mrs. van Dongen was still unable to conceal her surprise and unbelief.

"We want all kinds of skates, steel ones, wooden ones or what have you. It doesn't matter. Any kind. And all the skates you have, but be a little quick about it!"

At last Mrs. van Dongen was able to think straight again. "I'm sorry, gentlemen to have kept you waiting, but I was upstairs. I'll have a look for you right now. I believe we have some skates somewhere in the attic. Just a moment. I'll get them. But please, come in, it's so cold outside." Never before during the war had Mrs. van Dongen been so kind and polite to Germans. She left the soldiers in the hall and rushed out to the living-room, where the others were sitting on pins and needles.

"All they want are our skates! Imagine, skates! Skates in name of the Fuehrer! Have you ever heard a better joke?" Mrs. van Dongen giggled like a young schoolgirl. The sudden turn in events had taken her off balance. Aunt Henny and the others looked at her with open mouths and big, incredulous eyes. Then they all started to laugh nervously.

"They . . . they didn't come for Dick, Mrs. van Dongen?", Wieske asked still trembling.

"No, Wieske. Everything is fine. Don't you worry. Albert, get some skates from the back porch. Take a small pair and those broken ones of Dick's. That's all they're going to get."

But when Mrs. van Dongen handed these over to the Germans, the soldiers gave her the small pair back. "We can't use these. Is this all you have?"

Mrs. van Dongen nodded. "We have no others. We changed two pair for food several weeks ago . . ." It sounded so tragical that the soldiers did not question her any further. They left the house with a short "Heil Hitler" salute. Apparently they were not in the mood to turn the house upside down to search for skates.

"If this war is going to last much longer, I'm afraid all that will be left of me is a bundle of nerves," Mrs. van Dongen said when she was back in the room. "We are getting just a little bit too many of those German surprises! But it's a good warning. Dick should leave right away and father should stay away for at least one or two weeks more."

Dick, who had been released by Albert, came out of his hiding place and asked, "Do you have any idea Mother, why the Mofs want our skates? Is it just to be nasty or is this the only means of transportation they have left?"

"I haven't a clue, Dick. They probably need them theirselves, if not, they would have kept the small pair, too. Perhaps they expect the Allies to cross the Rhine and as most of the field around have been inundated, they may want to meet them on skates! You never know and most likely we'll never find out about it, either."

Mrs. van Dongen was right. The reasons why the Nazi's demanded skates that day from Waterdam remained for ever a mystery to the citizens.

Dick had gone to Doornbosch' farm. The following days were without further emotions. No soldiers came to search for Dick, nor did the family receive any questions about Dick's whereabouts. Was it possible that the young officer who had given Dick permission to go home for two days, had protected him or purposely given him the opportunity to escape? No one would even find out. But by this time Dick finally realized that all Germans were not Nazi's.

(To be continued.)

TEACHERS WANTED

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

TWO TEACHERS

qualified preferred, for the lower grades, 30 and 25 pupils, and

ONE TEACHER

qualified, for grade 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

The John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ont. (5 rooms) needs

2 QUALIFIED TEACHERS

Please address inquiries or letters of application to John E. Top, Principal, Box 27, Fruitland, Ont.

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

Beginning the next schoolterm, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. will be in need of

A PRINCIPAL
AND A TEACHER

for grades one and two. All information wanted will gladly be given bij the Secr., B. W. Kruisselbrink, Box 773, Smithers, B.C.

TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL
of
Toronto
is in need of a

PRINCIPAL and TEACHERS

Please send applications to Mr. Enno J. Meijers, 8 Byng Ave., Rexdale, Ont.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT.
(Five Rooms)
wil be in need of

A PRINCIPAL
AND
2 TEACHERS

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

Winnipeg invites applications for third, fourth, and fifth grade

TEACHERS

Attractive salary schedule, cost-shared Medical and Hospital plans and other fringe benefits. Send letters of inquiry to: Mr. John Harris, Principal, 388 Martin Ave., Winnipeg 5, Manitoba.

The Duncan Christian School will be in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the lower grades for the 1963-1964 schoolyear. All information wanted will gladly be given by the secretary: H. D. Dykema, Box 11, Cowichan Station, B.C.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

The John Knox Christian School of Woodstock will be in need of

A PRINCIPAL

for our four rooms school, commencing September 1963. Please state experience and qualifications to, S. Visser, 50 Finkle St., Woodstock, Ont.

Calvin Memorial Christian School in Ct. Catharines will be in need of a

PRINCIPAL AND
TWO TEACHERS

for the schoolyear 1963-1964. One teacher for grade I or other primary grade and one for the intermediate grades. Apply to: A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BRAMPTON, ONT. will be in need of a

VICE-PRINCIPAL
and
TWO TEACHERS

for grade 1B and grade 2. Qualified teachers preferred.

Please send your applications to the secretary T. C. Wendel, P.O. Box 84, Brampton, Ont.

HOLLAND MARSH, ONT.

In immediate need of a

QUALIFIED TEACHER

for grades 3 - 4 for present schoolyear. Also qualified teacher for grades 1 - 2, and qualified teacher for grades 3 - 4 for te 1963-64 schoolyear. Please send applications or requests for more information to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The Brantford Christian School Society, Brantford, Ontario, opens their school September, 1963 and requires

A PRINCIPAL AND
A TEACHER

To those applicable please write or phone collect: J. Balyns, 56 Proctor Ave., Brantford, Ontario. Phone: 753-9943.

The Thunder Bay Christian School Society, Fort William, Ont., is in need of

A THIRD TEACHER

for the schoolyear 1963-64. Letters of application or information to be sent to the Secr. T. Bakker, Hymers, Ont.

Wallaceburg Christian School is in need of a

TEACHER

for the lower grades, by the first of Sept. 1963. Please contact Fred. J. Feddes, R.R. 3, Wallaceburg (Secr.).

Abbotsford Christian School will need a

TEACHER

for one of its primary grades beginning in Sept. Approx. 30 pupils. Please, send all inquiries and applications to Mr. John Kampman, Prin., Box 718, Abbotsford, B.C.

Drayton Calvin Christian School is in need of a

TEACHER

for the intermediate grades. Applications to be sent to G. Lubberts, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

QUALIFIED TEACHERS

needed to fill expected vacancies in all three departments of grades 1 - 10. Address: Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

Immanuel Christian School of Aylmer is in need of

A TEACHER

for grade one and two. Applications, stating age, qualifications and references may be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, R.R. 1, Aylmer, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Leighton, Iowa, L. Van Staalduinen te Regina, Sask.

naar Edmonton II, J. Uitvlugt te Grand Rapids, Mich.

Bedankt

voor High River, Alta. als Home Missionary, L. Bossenbroek te Ocheyedan, Iowa.

voor Bellevue, Alta., J. W. Postman te Haney, B.C.

voor Langley, B.C., A. Vander Ende te Brooks, Alta.

voor Springdale, Ont., W. Hekman te Beaverdam, Mich.

•

The Jasper Place Chr. Ref. Church heeft haar naam veranderd. Het is nu The West End Chr. Ref. Church.

Toronto I is werkend in de richting van een nieuwe gemeente in de nieuwe subdivisions. Tevens is er sprake van om in samenwerking met de andere kerken in Toronto t.z.t. een evangelisatiepredikant te beroepen.

•

HET VERTREK VAN DS. HOFLAND

Het ogenblik van afscheid voor Ds. Hofland en zijn gezin voor de terugkeer naar het oude vaderland komt nu snel nader.

Op 7 April a.s. hoopt onze predikant zijn afscheidspreek te houden en wel in de middagdienst welke om 3 uur aanvangt.

Het afscheid zal voor Ds. Hofland zowel als voor de gemeente niet gemakkelijk vallen. Het betekent een besluit van een Canadese periode van 9 jaar. In Januari mocht hij herdenken hoe hij 25 jaar geleden in Holland in het ambt werd bevestigd. Meer dan een derde ervan heeft hij dus hier in Sarnia mogen zijn.

Veel en goed werk is door hem verricht, o.a. zijn arbeid aan de herziening van de kerkenorde, als bestuurslid van de "Alliance of Christian Schools", in de Classis Chatham en vooral in onze gemeente, die, onder Gods zegen, in die negen jaar is uitgegroeid van een "klein kuddeke" tot meer dan 200 gezinnen.

Van zijn gaven en talenten, door God hem in ruime mate geschonken, hebben we een lange periode mogen genieten. Als herder, maar vooral als leraar zullen wij hem straks missen.

Men kan het een dominee wel eens moeilijk maken. Maar toch zou Ds. Hofland — zoals hij dat op zijn eigen kernachtige wijze in zijn dankwoord op de jubileumavond uitdrukte — zijn levensroman de titel geven: "En toch dominee". Ondanks alles toch dominee. En waarom? Omdat er niets heerlijker is dan een "roepende" te mogen zijn, te mogen brengen het machtige woord van Gods genade in onze Here Jezus Christus. De boodschap te mogen brengen van de Zaligmaker voor zondaren en van het Koninkrijk Gods. Een boodschap van Goddelijke genade tegenover onze zonden. Van Goddelijke trouw tegenover menselijke ontrouw. En die boodschap van het machtige woord van God heeft Ds. Hofland negen lange jaren mogen brengen in Canada.

Moge hiervoor bij het afscheid de dank aan God in ons hart leven, vergezeld met de bede dat het Ds. Hofland nog vele jaren gegeven moge zijn in Holland te arbeiden in Zijn dienst.

REFORMED CHURCH

Aangenomen

naar Springfield, S.D., P. Vander Woude te Vancouver, B.C.

REFORMED CHURCH

De Ref. Church of Drayton heeft een beroep uitgebracht op Mr. R. Katerberg, die zijn studie aan New Brunswick Seminary weldra zal voltooien. De Maple Leaf Drive Church te Toronto bracht een beroep uit op Mr. J. J. Opmeer, die zijn studie aan Western Theological Seminary, Holland, Mich., binnenkort ook heeft volbracht.

Rev. G. C. Bons, Home Missionary te Barrie, Ont., die door de gemeente Barrie als predikant was beroepen, heeft voor dit beroep bedankt, omdat hij met zijn gezin voorgoed naar Nederland wenst terug te keren. Eind Juni zal Rev. Bons zijn arbeid in Barrie beëindigen.

CAN. REF. CHURCH

Beroepen

te Smithers, B.C., G. P. Pieffers te Coaldale, Alta.

NETH. REF. CONGREGATION

Beroepen

te St. Catharines, Ont., P. Blok te Dirksland (Nederland).

SCHOOLNIEUWS

CENTRAL ONTARIO CHR. HIGH SCHOOL ASSOCIATION

Op 2 November 1962 is een Christian High School Association opgericht, die de plaatsen Oshawa, Whitby, Bowmanville, Lindsay en Peterborough (alle in Ontario) omvat. Verschillende bestuursvergaderingen zijn reeds gehouden. Het besluit is genomen om de vereniging The Central Ontario Christian High School Association te noemen.

Veel werk zal nog moeten worden verzet wil men in 1964 een begin met een Christian High School maken. In iedere plaats wordt nu getracht met boosterclubs onze mensen warm te maken voor deze school. Het is een haast bovenmenselijke taak, die God ons op de schouders legt. Doch als wij letten op het grote gevaar, dat vooral onze opgroeiende kinderen op de public school bedreigt, dan kan het niet anders of alle ouders, die hun roeping ten opzichte van de opvoeding van hun kinderen verstaan, zullen het uiterste doen om te komen tot het stichten van Christian High Schools.

Moge de God des verbonds het werk, dat in zwakheid wordt gedaan in de verschillende districten, zegenen en mogen wij gesterkt worden om in dit gedeelte van Gods Koninkrijk onze krachten te geven.
Lindsay, Ont. T. Marcus

Dundas Christian School will need
2 TEACHERS

for the 1963-1964 schoolyear. One for the intermediate grades and one for the lower grades. Experience preferred. If interested please contact Mr. J. Stronks, Principal, % Dundas Christian School, R.R. # 2, Dundas, Ont.

Calvin Parental Christian School Society of Calgary will be in need of

TWO QUALIFIED TEACHERS

for the intermediate and lower grades.

Please mail your application to the Secretary Mrs. H. Van Ry, 2420 - 26th Ave. S.W., Calgary, Alta.

TEACHERS NEEDED
in
Lethbridge, Alta.

Immanuel Christian School, Lethbridge, Alberta, is expecting to double its enrolment in 1963. We will need four additional teachers to provide for this increase and to fill expected vacancies. We offer an above average salary schedule and attractive fringe benefits. If you are interested, write for additional information to:

Mr. John Nieboer, Principal
Immanuel Christian School
9th Street and 6th Ave. N.
Lethbridge, Alberta.

Willowdale Christian School
requires

TWO QUALIFIED TEACHERS

for primary grades. Ability to teach music is recommendable.

Send applications to:

S. Smilde,
367 North Taylor Mills Dr.
Richmond Hill, Ontario.

The Calvin Christian School of Hamilton
IS IN NEED OF

2 TEACHERS
FOR GRADE 3 AND 4

Send applications, stating qualifications, to:
Mr. L. Witvoet, 38 Malton Drive, Hamilton, Ont.

The "TIMOTHY CHRISTIAN ELEMENTARY SCHOOL" of BARRIE, ONT., will be in need of

TWO TEACHERS

for the 1963-1964 season. Experienced teachers preferred. Please send all correspondence to the Secr. Bert Schaly, R.R. # 1, Thornton, Ont.

Sarnia Christian School, Inc.

The Schoolboard invites

QUALIFIED TEACHERS

who would like to serve on the staff of its school te send their applications stating full particulars to the Principal Mr. A. Hengstman, 764 Murphy, Sarnia, Ont.

The John Calvin School of Strathroy, Ont.
(Five Rooms) will be in need of

A PRINCIPAL
and
2 TEACHERS

for the 1963-'64 season.

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

Association for Reformed Scientific Studies

Six new Chapters of the Association for Reformed Scientific Studies have been organized during the past few months. The Association has its head office in Toronto. The Chapters constitute the local groups which have become part of the continental organization which has for its objects the undertaking or promotion of scripturally directed learning and the establishment, control and development of a Christian University.

At its last meeting the Board of Trustees registered the Chapters of Lower Mainland, B.C.; Vancouver Island, B.C.; St. Catharines, Ontario; Calgary, Alberta; Quinte, Ontario; and Edmonton, Alberta. In addition, plans are now in process to organize chapters in the Lakehead, Winnipeg; and Toronto. It is hoped that several more chapters will be organized this year.

The following report from one of the Organizers indicates a typical procedure that has been followed in establishing a Chapter.

WINNIPEG, MANITOBA

Last year Dr. H. Evan Runner spoke in Winnipeg and introduced the subject of the A.R.S.S. to the Reformed community in this area. Much interest was already shown at this meeting but a Chapter was not organized at this time.

After a year of discussion and stimulation on the local scene, Dr. Paul Schrotenboer was the guest speaker at a second meeting, held on Wednesday, February 20, 1963. In spite of the severe Manitoba weather (30 below), the meeting was well attended. It was gratifying to see so many of our young people in the audience.

Dr. Schrotenboer discussed the history, activities and purpose of the A.R.S.S. We may call this meeting highly successful as sixteen people signed up for Associate Membership in the organization. At that very same evening definite plans for the organization of a Chapter in Winnipeg were made.

A Committee pro tem was organized consisting of Mr. R. Heemsbergen and the Revs. Harry Van Dyken and John D. Hellinga. The first Chapter meeting was on Friday, March 15, 1963.

May the eternal King cause this Chapter to be a blessing for the A.R.S.S. and His Kingdom at large.

(Rev.) John D. Hellinga

In the March issue of the Quarterly is reported that the speakers for the Unionville and Banff Study Conferences this year will be Dr. F. H. Von Meyenfeldt of Hilversum, Netherlands, Dr. Calvin Seerveld of Chicago, Illinois, and Dr. H. Evan Runner of Grand Rapids, Michigan. These Conferences are held late in the summer before the academic school year begins.